

OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ
СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Published by
Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
4936 N. 13th Street
Philadelphia 41, Pa.

Січень

1

January

1965

Т. Яблонська:

Зима крізь вікно

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК XXII СІЧЕНЬ Ч. 1

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць за винятком серпня

Редагує Колегія — Лідія Бурачинська,
Осипа Грабовенська, Олена Лотоцька,
д-р Наталя Пазуняк, Ірина Пеленська,
Марта Тарнавська і Марія Юркевич.

Листування й передплату висилати
на адресу:

4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Tel. DA 4-7304

Річна передплата в ЗДА і Канаді
від січня 1963 ..... \$5.00
Піврічна передплата \$2.75
Річна передплата в Англії 1½ ф. ст.
Річна передплата в Австралії 2 ф. ст.
Річна передплата у Франції 10 н. фр.
В інших країнах рівноварт. 5 ам. дол.
Поодинокое число 50 центів

Зміст:

М. Тарнавська: Прохід
Конвенційний рік
О. Климишин: Підстави збереження
української духовости
Рік Міжнародної Співпраці
л. б.: Найбільш радісна подія
Г. Мазуренко: Між фронтами війни
Окор: Пам'яті соняшної людини
Успіхи жінок
В. Хрептовська: З Олімпійських Ігор
Л. Буря: Наш молодий талант
І. Кашубинська: Що це є організація?
О. Залізник: До українського жіноцтва
Д-р І. Дідюк: Чому жінка не повинна
курити?
Р. Коцик: Угноювання кімнатних
рослин
З. Терлецька: Обід на 6 осіб
Г. Чернінь: Це не я!
О. Цегельська: На саночках
О. Макар: Наші пляни
Our Pamphlet
International Cooperation Year
A. Wasylowsky: Portrayal of Christ-
mas Traditions
J. W. P.: Book Review

На обгортці:

„Зима крізь вікно“ — це картина Те-
тяни Яблонської, однієї з видатних
мисткинь України.

OUR LIFE

VOL. XXII. JANUARY No. 1

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August,
of the Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Phone DA 4-7304

Subscription in the United States
of America \$5.00 per year, half year
\$2.50. Subscription in Canada \$5.00
per year, half year \$2.75. Subscrip-
tion in England 1½ pound sterling,
per year. Subscription in Austra-
lia 2 pound sterling per year. Sub-
scription in France 10 n. fr. per year.

Entered as second class matter July
8, 1944, at the Post Office at Phila-
delphia, Penna., under the Act of
March 3, 1879.

Single Copy 50 cents

ПРЕДСТАВНИЦТВА
„НАШОГО ЖИТТЯ“

АНГЛІЯ:

Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Bilborough Estate
Nottingham, England

Ukrainian Booksellers
49 Linden Gardens
Notting Hill Gate
London W 2

АВСТРАЛІЯ:

“Library & Book Supply”
16 a Prospect St.
Glenroy, W9, Victoria
Australia

ФРАНЦІЯ:

Дарія Мельникович
c/o No. 7 887 93 de Paris
26, rue de Torcy
Paris 18-e
France

On the Front Page

T. Yablonsky: Window in winter, oil.

На терені США

24. січня — Окружний З'їзд — Окр.
Рада США в Нью Йорку.
24. січня — Свят-Вечір — 42 Відділ
США у Філадельфії.
31. січня — Відзначення 20-ліття Н.
Ж. — Окр. Рада США в Ньюарку.
31. січня — П'ятиліття Відділу — 44
Відділ США у Філадельфії.
28. лютого — „Хрестини“ Відділу —
86 Відділ США в Ньюарку.

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР

1045 — 920 літ тому князь Ярослав
Мудрий побудував у Києві церкву св.
Ірини в пам'ять своєї померлої дру-
жини. Княгиня Ірина, що в соїй бать-
ківщині Швеції звалась Інгігердою,
була дочкою короля Швеції Олафа.

1855 — 110 літ тому народилась у
сім'ї Тобілевичів дочка Марія. Разом
із своїми братами, Карпенком-Карим,
Саксаганським і Садовським вона ста-
ла працювати в театрі. Обдарована
добрим голосом і талантом вона ви-
вела незрівняні посатгі Наталки Пол-
тавки, Варки у „Безталанній“ і Хари-
тини в „Наймичці“.

1885 — 80 літ тому вийшов у Львові
перший збірник поезій Уляни Крав-
ченко п. н. „Пріма Вера“. Писати по-
чала дуже рано, але перший її вірш
надруковано в „Зорі“ у 1881 р.

ІЗ ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Вияснення

Інформація про мої студії, подана
в листопадовому числі Вашого журна-
лу, неточна. Дозвольте, що я доповню
її чи спростую, що належне. А саме —
я закінчила Мишигенський універси-
тет в Ен Арборі зі ступенем В. А., по-
тім університет у Торонто зі ступенем
В. S. W. і зробила магістерію в Стейт
Вейн університеті у Дітройті. Студій-
на подорож по країнах Середньої і
Східної Європи з рамени NASW of
U. S. для познайомлення з системою
суспільного забезпечення населення в
тих країнах. Я відвідала такі міста:
Варшаву, Краків, Москву, Ленінград,
Київ, Бухарешт, Будапешт, Прагу й
Париж. Тепер працюю, як суспільний
працівник у психіатричній клініці в
Дітройті. Тетяна О. Рогатинська

Прийдіть на імпрезу найближ-
чого Відділу США! Пізнаєте гро-
мадську готовість нашого жіноц-
тва й відчуєте теплу, товариську
атмосферу.

Марта Тарнавська

ПРОХІД

Утікаю від самотніх стін
у юрбу, що мов барвистий гомін.
Йде зо мною друг мій — чорна тїнь,
що із нею здавна ми знайомі.

Наче ріки, людні вулиці
всі біжать у неминуче море.
Я відчитую на кожному лиці
ребуса розгублені узори.

Понад містом, наче меч, завис
синій дим стотисячного авта.
Не підносимо голов увись,
де димки рїшають людське завтра.

Гамором затоплюєм одчай,
поспїхом задурюєм безцілля —
а душа гїркий кип'ятить чай:
тужний зов не заростає цвїллю...

Повертаюсь до самотніх стін
від юрби, що лиш барвистий гомін.
Йде зо мною друг мій — чорна тїнь,
що із нею здавна ми знайомі.

1960

Конвенційний рік

Входимо в Конвенційний рік. У листопаді 1965 відбудеться XIV. Конвенція Союзу Українок Америки, що рівночасно відзначить 40-ліття Організації.

Отже перед нами великий момент. Сороклітній шлях Організації знайде своє завершення у виступах і резолюціях цього З'їзду. Збір делегаток виявить свою відповідальність за поставу українського жіноцтва і покаже свою підготованість до нових завдань.

Тому призадумайтеся над тим! XIV. Конвенція США вимагає великого напруження сил. Адже в ній повинен відзеркалитись 40-літній шлях, його осяги і здобутки, його досвід і сила. Це буде піднесення духа, що винагородить нам неодну невдачу, не один неуспіх. В радості нашого ювілею перетопиться все те, що ставало на перешкоді, що спинювало в роботі.

Але, щоб ми дійсно досягнули цього незахмареного почуття наших вершин, для цього треба належної уваги. Не тільки наш провід, але кожна членка США повинна відчути вагу цієї хвилини. Бо в радості цього ювілею лежить велика примана. Адже недавно тому ми відзначили 80-ліття нашого жіночого руху і ми були горді з того шляху, з тих осягів. А тепер громада побачить, що жіноцтво в ЗДА половину цього шляху пройшло нога в ногу з жіноцтвом Рідного Краю! А в вирішній момент, коли його провідниці пішли на вигнання, подало помічну руку й дало підставу до засновання Світової Федерації Українських Жіночих Організацій!

Тому готуймось до цього ювілею! Байдуже, чи ми стоїмо в проводі, чи є лиш рядовим членом Організації. Головна Управа, Округна Рада, чи Управа Відділу навантажені більшою відповідальністю, членки меншою. Але всіх нас об'єднує увага й пошана для цієї великої хвилини, що її всі будемо переживати.

На неї чекає також жіноцтво Рідного Краю. Заклик, виданий із нагоди 40-ліття, слово Голови, перебіг XV. Конвенції США — це будуть гасла, що дійдуть туди. Тому сила й підготованість нашої Конвенції підтримає й наше жіноцтво поза залізною заслоною у їх тихому, але невинному змагу. Даймо й їм це почуття, що почин з-перед 80 літ не був даремний!

На актуальні теми

Підстави збереження української духовости

У лютому 1964 р. Комісія Суспільної Опіки СФУЖО перевела у Дітройті дискусійний вечір. Темою його було — „Які труднощі маємо у збереженні української духовости?“

Підставою до дискусії було опитування, передене в українських школах Дітройту зимою 1963 року. Опитування охопило 116 юнаків і юначок. Анкетні листки мали декілька родів питань. Та тут було важне те, що — як вийшло з опитування — знання української мови і предметів українознавства є незадовільне. Анкета виказала також, що в першу чергу українська родина не є свідомо своїх обов'язків у збереженні української духовости. Діти мало читають. Наприклад у групі з 34 учнів всього один учень вичислив 10 прочитаних книжок. Діти моляться, сповідаються та говорять із приятелями англійською мовою. На 34 дітей всього 12 моляться по-українськи, сповідається рідною мовою тільки 6, до товариств належить тільки 18, анкету українською мовою виповнило тільки 6. Це тільки одна група з опитуваних дітей. Але й ті відповіді повинні застановити українську родину, а в першу чергу українську матір, що за той стан відповідає.

Чому саме Комісія Суспільної Опіки займається тією проблемою? Сьогоднішня Суспільна Опіка чи радше Суспільна Служба, як її називають, це не тільки несення помочі потребуючим. Це піклування суспільством під кожним оглядом, це дбання про здорову суспільність у найширшому розумінні. Щоб дійти до потреб нашої громади, та відповідно їх розв'язати, ми в першу чергу мусимо знайти відповідь на те, наскільки українська спільнота у новій системі поселення має те, що їй тільки притаманне — свою духовість. Адже кожна нація від-

різняється від іншої своєю духовістю.

Живемо у чужому доквіллі. Мову цього доквілля наші діти мусять знати. Та перед нами, що хочемо зберегти українську духовість, та передати її нашим дітям, встає питання: Чи можливо зберегти її без знання рідної мови? Питання стає ще більш актуальним по тім, як Вселенський Собор став на становищі вживання живої розговорної мови у св. Літургії та у церковних Богослужбах. Німецький філософ та письменник Гердер пише: „Чи є в народі щось ціннішого від мови батьків? В ній міститься все інтелектуальне багатство традиції й релігії“.

Українська мова, молитва, звичаї, література — це все творить духа нації. Чи можна бути українцем, не маючи доступу до тих джерел? Чи все це можна засвоїти собі у перекладах, яких до речі немає та й чи це витворить українську духовість? Виховувати дитину на українця мусимо при помочі ясно окресленого ідеалу України. Дитина не росте тільки у родині, школі, церкві чи іншому середовищі, але всі ті чинники, згармонізовані разом, свідомі самої ідеї виховання, творять те, що педагоги називають системою виховання. Та щоб та система дала позитивний вислід, всі вище згадані чинники повинні співпрацювати. А виховання, щоб було повновартісне, мусить бути оперте на ідеалістичному світогляді, підставою якого є любов до Бога та служба своєму народові на засаді — „свое люби, а чуже шануй“.

Духовости не можна вивчити. Щоб її мати, дитина мусить жити у відповідній атмосфері вже від самої коліски. І тому атмосфера, що панує в родині, є засаднича, якщо йде про збереження духовости. А її підставою є вживання рідної мови. **Олена Климишин**

РІК МІЖНАРОДНОЇ СПІВПРАЦІ

Недавно тому проголошено 1965 р. — Роком Міжнародної Співпраці. Це сталося з нагоди 20-ліття Об'єднаних Націй, що мають завершитись у цьому році. Роковини використають не тільки для підсумків цієї ідеї, але також для різних нових починів у тому напрямку.

Для того йде вже довший час основна підготовка. Складові держави ОН кинули клич у своїх країнах і втягнули всі організації в цю акцію. Через Національну Раду Жінок Америки дійшло воно також до Союзу Українок Америки. Запросили нас подати свій проєкт міжнародного порозуміння, що перекинув би мости між народами й допоміг би розв'язати якусь суспільну або економічну проблему.

У нашому намаганні створити такий проєкт, ми спинилися на двох можливостях. Перше — це Допомога Бабусі. Започаткувавши її в 1958 р., ми охопили нею самітних старших жінок у п'яти країнах Європи. Залишені у чужинському оточенні вони прикро відчували самоту й безвиглядність положення. А ця невелика опіка, що їй дають Відділи США, скріпила їх на дусі. Таку акцію суспільної допомоги пропонуємо розгорнути всім національним групам, що живуть у ЗДА.

Друга справа господарського порядку. Домашній промисл в різних країнах затруднює найбільше жіночі руки. Це є подекуди головний або частинний заробіток хліборобських країн. Одначе містецька вартість домашнього промислу паде, а заробіток незадовільний. Створити Студійну Групу, що взяла б на себе розгляд цих умовин — напевне допомогло б поправити стан. Нас цікавить у першу чергу стан і заплата працівниць домашнього промислу в Україні, що має за собою давню традицію.

Треба сподіватись, що й інші українські жіночі організації внесли свої проєкти. Про те незабаром повідомить Світова Федерація Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) у своєму журналі „Українка у світі“.

Найбільш радісна подія

В американському видавництві Дейвид Мек Кей вийшла недавно тому книжка "My Darling Clementine." В ній автор Дж. Фішмен описує постать, а через неї й подружжя Вінстона й Кліментини Черчлів. Хоч цей опис не входить в інтимну сферу взаємних відносин, проте з познаних їх вінчання, зовнішніх виступів і теперішнього життя можна вважати це подружжя вдалим.

А обставини не вішували того. Молодий Черчліл, будучи вже тоді членом парламенту й міністром одного уряду, мав славу неспокоїного, ризикованого політика й задикуватого противника. Приятелі хитали головою над долею молодої панночки, що дала себе такому шибайголови зловити.

А воно зложилось інакше. „Дарлінг“ Кліментина мала зрозуміння для політики й підтримувала цю пристрасть чоловіка. Вона була одною з перших жінок, що появились поруч чоловіка під час виборчих кампаній. Але рівночасно стримувала його від різких кроків чи висловів. Вона супроводжала його також при всіх поїздках чи виступах, де йому загрожувала небезпека.

П'ятеро дітей вродила Кліментина своєму чоловікові. Їх виховання й навчання було під її доглядом, бо Вінстон мав мало часу для своєї родини. Родинне тепло їх дому, елегантні прийняття чи тихі затишні будні були також ділом її рук.

Недаром Черчліл заявив кілька разів у своїх творах, що без неї, Кліментини, він не мав би успіху в житті. „Мое одруження — було найбільш радісною подією мого життя“.

Це й зрозуміле. Щасливе родинне життя — це радісне завершення кожної особистости. Мало того — це навіть її психічне підґрунтя, з якого вилонюються дальші її прикмети чи напрями. Бо родинна зв'язь, оті чуттєві

нитки, що лучать батьків і дітей, братів і сестер — глибоко входять в емоційне життя людини. І хоч людина здавлює його під впливом твердих вимог життя, проте вони завжди проб'ються наверх. „Самими емоціями не можна жити“ каже собі тверезо думающий. „Але без емоцій немає життя“ — відчує згодом той, що ними знехтував.

Подружнє життя теж належить до сфери емоційного засягу людини. Воно може виставлене на більшу життєву пробу, як вище названі зв'язки. Адже подружжя навантажене великою відповідальністю через народження дітей, яку спільно повинно нести перед Богом і суспільністю. Та й подружжя здане виключно на себе у житті й цьому завданні. Отже його сила і зв'язь зазнає значно більшої напруги ніж інші родинні взаємини.

Тому можна вірити Черчлілеві, що без Кліментини він свого політичного успіху не досягнув би. Коли б він не мав цього вірного друга, що не вагався сказати йому правди, коли б він не мав спокую за долоу дітей, коли б він не мав пристані, де можна б відпочати в часі бурі й неспокою, коли б не було заспокоєне його чоловіче самолюб'я — він не міг би розгорнути своїх сил для добра Англії, не зумів би згуртувати всіх для її оборони в критичний час.

Не один Черчліл каже нам те. Є багато вчених, винахідників, бизнесменів, військових, письменників, що те саме відчувають. Вони черпають із подружжя сили, що їм потрібні для завершення своїх діл. І знаходять їх у зрозумінні, у підтримці, у теплому погляді своєї дружини.

Цей споконвічний зв'язок між чоловіком і жінкою, це велике здійснення одного з життєвих ідеалів. Недаром Церква надала йому значення св. Тайни. Заклю-

чення подружжя — це свята дія, як хрещення, миропомазання, сповідь чи св. Причастя. Заклученням подружжя Господь Бог благословляє чоловіка й жінку на продовження роду. І тим накладає на них почесне й відповідальне завдання.

А воно не є легке. Статистика розводів, яку подали ми перед тим, говорить про надто часті невдачі в тому ділі. Є мова про кризу подружжя. Приклад Вінстона й Кліментини Черчліл не є явищем загальним.

Чия тут заслуга? Чи тільки „дарлінг“ Кліментині можна завдячити те, що їх подружжя вишло вдало? Чи свою частку вложив туди також отой „некомпромісовий“ Черчліл, що мав стільки ворогів?

Так, подружжя творили вони обое. Взаємини між людьми формують обидві сторони, а в подружжі тим більше, що життєве навантаження його спільне. Отже не тільки розважна, тонко успісблена Кліментина впливала на те, але й її „неспокійний“ Вінстон. Кліментина зрозуміла, що йому треба дещо прощати, але й безшабашний Вінстон навчився уступати.

Напевне були потрясення в їх подружньому житті. Але вони перетривали цю кризу. Бо себе взаємно притягали і шанували одне в одному оте добро, що його вносили в подружню спільноту. І ради того добра йшли на поступки, пробачали і знаходили себе знову в давній гармонії.

Так воно діється в багатьох подружжях. Оце наближення, спершу забарвлене еротикою, а потім спільними життєвими інтересами, відповідальністю за дітей, переходить різні фази. І від самих партнерів залежить, щоб їх співжиття повернулось у тривкий союз двох душ.

Звісно, шлях до цього нелегкий. Треба для цього зрозуміння,

XIV Конвенція СУА — під знаком 40-ліття

Між фронтами війни

(Уривок із повісти)

ПРАВО НА МРІЮ

Елегантна вітальня начальника стації мала дорогий перський килим і піаніно в ній ще не зникло, як піаніно Лізиної мами в робітничий клуб.

На столі перед полковником ще стояла пляшка з горілкою і три чарки. Мабуть це залишилось від частування Махна, бо один був перекинутий на знак його гніву. Не прийняв його Петлюра у свою армію! Та й чи могла вкластися в регулярне військо ця стихійна степова сила на тачанках? Буде з'являться несподівано то

а передусім відповідної підготовки. Щоб воно не звелось до хвиливого примхи чи світської події, матеріальної заберпеки або кар'єри. А потім перетворилось у постійне термосання, взаїмне побороювання і атмосферу ворожнечі.

А як спотворюють його тепер розводів процес! Не можна твердити, що в давніх часах подружжя були кращі й у них люди не терпіли. Але процес розводу ще й розбурхує погані інстинкти. Кожна сторона старається підсилювати ненависть до свого партнера, щоб видобути з неї ще один аргумент, ще одне джерело успішного закінчення процесу. І так починається танець, що розхитує цю найміцнішу клітину народу, це найкраще джерело сили — родину.

Д-р Берест вказав у своїй статті на Америку, як терен найчастіших розводів у світі. Ми, що живемо в цій країні, з острахом приглядаємось до того. А як воно у нашій спільноті? Може й тут є позначки тієї загрози? Може й сюди закрадається вже бациль легковаження й незрозуміння подружжя?

Над цим мусимо застановитись. Треба насвітлити це з різних аспектів, що їх доставить нам література, життєвий досвід та погляд на нашу спільноту. Цього вимагає наше життя на чужині та страх за українську родину. л. б.

тут, то там і бити-різати, бо накіпіло помстою й болем!

Ліза не забула, як убито начальницю її гімназії й закопано біля вулиці, бо та — осмілилась назвати їх бандитами, а не анархістами, що поганять чесне ім'я Крапоткіна. Та може й не те сказала начальниця, як Лізі хотілось, щоб вона сказала!

А тепер нарешті Ліза серед Петлюрівців! Вона мрійно, закохано дивиться на струнку постать свого першого героя.

Ні це щось вище за кохання —
Ще казка, мрія чарівна!
Болюча казка! Як вона
Прекрасна у своєму вбранні...

написала вона про нього і цей вірш полковник потім прочитав і здається він йому припав до душі.

Але тепер, на стації, ще повен відгомону бурхливого побачення з Махном, цей розумний і досвідчений чоловік здивовано дивився в очі дівчині в українській сорочці і злегка, ніби не помічаючи, провів очима по клунку і босих ногах і слухав оповідання, як вона перейшла через чотири фронти. Потім він легко встав. Тонка австрійська елегантність відчувалася в кожному русі і дівчина оторопіла, коли її герой узяв та й поцілував їй руку:

— Вітаю вас від українського війська! — вільно вимовив він.

Але коли це привітання скінчилось, полковник не знав, що власне з нею зробити.

— Я вас поставлю так, щоб ви були і близькі, і далекі від козаків... — вголос почав він міркувати на великий гнів свого „козака“. — Ви знаєте, вони... і добирає обережно слова — вони — чоловіки... І говорив далі й далі, згадуючи свій нелегкий військовий досвід (його самого, як австрійця били, коли було повстання проти німців, але випустили, бо — галичанин). Він говорив далі й далі „і серед них трапляються часом недобрі люди“ — додав обереж-

но, щоб не зломати якого повітряного замку.

Але Ліза не вірила в лихих людей та ще й серед Петлюрівців! Вона не зустрічала їх на своїй дорозі сюди, хоч довелось мати до діла з денікінцями, большевиками й поляками. Вони для принципу, для ідеї видумують Бог зна що на своїх противників... ну, а ті на них, бо так уже заведено. Але чому ж Петлюрівці, народні друзі, мали б у себе злих людей, без усякого принципу злих?

— Це вам просто не пощастило! А я хочу жити з козаками одним життям і хочу носити рушницю. Вона не додала „хочу стріляти“, згадавши маму...

— Ви будете жити, як хочете, в моєму полку і я даю слово чести, що вони будуть як слід поводитись із вами! — додав він... (І дійсно в присутності Лізи в полку навіть ніхто не лаявся!) — Але може б ви виконували щось корисніше? Нам потрібні розвідчики, щоб знати куди йти військові. У вас чисті невинні очі і ви могли б...

Полковник не продовжував, побачивши, як червоні плями розплили на щоках і залляли чоло і Лізин ніс.

— Ви хочете, щоб я стала шпійкою?

Полковник міркував поволі далі: — Шпійкою?

Лізі пригадався батьків садівник, що ростав під вікном дому червоні піони і гордо сказав: „Які в нас гарні шпійони вирости цього року...“ Але батькового саду й садівника вже давно не було, а полковник довго говорив і з'ясував різницю між військовою розвідкою і шпигунством.

— Мені здається, що це однаково. Моя мама казала, що підслухувати погано. Треба чесно битися й відкрито, без... — Ліза намагалась вимовити правильно... — без шпійонів!

Тут Ліза рвучким рухом незручно перекинула пляшку з горілкою й тим закінчила діло Мах-

на, що обмежився чаркою. Горілка зрадливо потекла їй на ногу, зміла подільський порох, калюжкою зупинилась на перському килимі і Ліза з жахом побачила, як той почорнів.

— Так у вас є... мама? Задумливо перепитав полковник, ніби не помічаючи жакливі плями, що все росла. — А черевики ви приймете, коли я вам замовлю зробити? — сказав він і відслав її до сотні.

Так почались Лізині будні у війську. Їй стали в пригоді дві корисні звички, що виробились з революції.

Перша звичка, це спати як прийдеться і де доля вкаже і вона навіть навчилась розбиратись, що скирта з соломою — найтепліше місце, хоч на ранок волосся повне полови і в роті остяки. Другу звичку прищипила їй мама в 1918 році, коли зовсім не стало в них цукру до чаю. Тоді вони пили чай „у приглядку“, дивлячись на шматочок цукру, прив'язаний до люстри у столовій. Нераз його розгойдували, щоб пролітав коло рота, але ніколи не вдалось кому-небудь його лизнути. Так звичка жартуючи нічого не їсти днями, а обідати тижнями, виробляла філософію „птиці небесної“, бо її Господь якось нагодую і взагалі — якось буде.

І це все стало в пригоді, коли Ліза була в сотні.

КНИЖКА „ЄДИНИЙ ТА ЙОГО ВЛАСНІСТЬ“

Майнуло літо й осінь кінчиками пальців торкнулась кленів і листя почервоніло і дикий виноград, що закрутився за балькон панського напів спаленого маєтку теж почервонів. Одна гілочка його схилилась над забутою і вже нікому не потрібною книжкою... Так схиляється, нічого не відаючи, трава над бомбою якогось фанатика, що чекає своєї жертви. І вже перші сторінки в книжці пропали і кінця не було а все отруя критичної думки жила і гордо відстоювала свою гідність. Гідність живої людини, що всю решту — думки, ідеї, переконання називала своєю власністю... Це була Штірнера „Єдиний і його власність“.

Ліза саме привезла новини з Умані і багато, багато вісток. Головне — критику того, що роблять „злі люди“, в яких усе не вірила, ніби за горою десь жили, а не тут.

Полковник уважно слухав та йшов обік Лізи, розсіяно відганяючи настирливу мушку. Так перейшли вони через сад і далі минули балькон із виноградом і майже минули книжку, коли б не очі полковника, що все бачили:

— Ви любите читати! Хочете книжку?

І книжка перейшла з руки до руки, знайшовши нарешті свою жертву. Свого єдиного читача, але якого! Коли б знав полковник із якою пошаною Ліза „вивчала“ дорожню книжку, подвійно дорожню, бо її дала рука героя!

І та сама Ліза, що тільки дивилась на сердитого Ніцше, як висів у маминій кімнаті, подібний у профілі до лева з довгими вусами, довірливо попалася в жорстокі лапи його вчителя, який навіть не мав поетичного таланту Ніцше, а тільки голу логіку!

Так, так, але що книжку, подарунок героя, треба зрозуміти...

Полковник, що не знав змісту книжки, а тільки пожартував, даруючи її, спокійно собі далі командував полком, карав кого треба залізною рукою, особливо за крадіж та вів свій полк у наступ, або відступав, коли того вимагав штаб і, звичайно, не підозрівав, яка бомба розриває душу його малої приятельки.

Стерня колола Лізу крізь шинелю, коли вона разом із козаками ховалася при наступах у ярі вночі, чекаючи ранку. Мозолі на ногах тріскали і з них текла вже не вода, а кров крізь брудне лахміття. Ліза дивилась на зірки, на власність свого великого Я. Думала чогось про переселення душ (чого не було у Штірнера, але він міг не додуматись) і гарно, спокійно щось у неї співало назустріч небесній безодні, де був Бог, хоч Штірнер, забувши за книжкою глянути в небо, поразував його тільки за власність.

І Бог дав людині її гідність... — Так що треба буде поговорити з полковником про цю большевичку, що її недавно, кажуть козаки, з його наказу вибили шом-

полами за „шпіонаж“. Так не можна робити! Вона, кажуть, навіть не скрикнула і це козакам сподобалось. „Бой-баба!“ — вирішили вони й потім прийняли її в кінноту.

Минали тижні. Ліза все не бачила полковника, щоб поговорити з ним про гідність людини і про шомполи. Большевичка їздила верхи, як казали козаки — „звір-звіром“ і раз, коли йшли в атаку, так з конем і втекла. І це сподобалось, бо хоробра!

Дні йшли за днями. Мозолі заживали, а потім знов кривавились і дехто почав губити розірвані від постійної ходьби черевики й не було інших.

Коли Ліза зовсім надумала йти до полковника і говорити про гідність людини, вона навмисне гарно почистила і помастила салом черевики, що були немов „Абу Касимові капці“ і немов два півмісяці заверталися догори і почала приводити до порядку свою шинелю. Це відразу побачили всі в сотні і як нараз, всі вирішили, що їх товаришка готується до чогось врочистого в житті (а хіба гідність людини не врочисте?), то й швиденько вилили на бідну Лізу пів пляшки есенції, що нею в суцідньому містечку злтикар розводив одекolon. Як вона козакам дісталася, Ліза вже не питала, а тільки охнула від страшного паху, що тепер ішов від її шинелі.

— Таж ми не знали! Та ж ми не хотіли! Та ж ми жартували!

Виправдувались ніяково козаки. Ліза нічого не відповідала, а тримала шинелю на віддалі немов гадину. Аж один із них, собі вже літній чоловік, малого росту, що кликав Лізу „милий козаче“, зняв свою стареньку й одяг Лізину.

— Нічого, потерпимо, — сказав він, маршируючи в піхоті. Ніхто не хотів із ним йти обіч, бо в голові крутилося від сильного паху.

Так Лізі прийшлося відкласти свою розмову на пізніше, але запал її ще тільки збільшився і став із конкретного принциповим. Лізу не хвилювало те, що большевичка втекла, а те, що її били. Так вона йому й сказала:

— Коли ви служите справі, то мусите все для неї зробити. Навіть жорстоке. І ви відповідаєте,

Пам'яті соняшної людини

Дня 13-го листопада 1963 року закінчила своє довге і нелегке життя Стефанія з Винницьких Чайківська. Їй, цій колишній, незабутній товарищі моїх молодих днів хочу у першу річницю її смерті покласти вінок спогадів на чужинецьку могилу.

Священнича дочка, покінчивши Перемиську, вчительську семінарію, учительою деякий час у Перемишлі та опісля, як дружина катехита о. Теодора Чайківського замешкує у містечку Яворові. Тут з початком першої світової війни переживає вивіз свого чоловіка на Сибір, залишаючися з маленькою донечкою. Реконвалесцентом застають о. Чайківського події осені 1919 року, та молодий ентузіаст іде як військовий капелян 6. Бригади УСС з наших військом на схід і після кривавих боїв залишається там на цвинтарі в Жмеринці назавжди. Молода вдова переносить ці удари долі по-геройськи. Немає часу на сльози. Працюючи на свій та своєї донечки прожиток простягає помічну руку кожній громадській роботі. Чи це

коли хто інший за вас б'є шомполами...

Вони були в одній із бідних, закурених хаток, що так часто тепер у них зупинявся штаб, відступаючи. Дні стали коротші і починалися дощі. Здавалось був тільки коротенький ранок, за ним вечір, а дня не було.

Полковник ніби постарів і між бров залягла складочка. Сірі, повні життя очі тільки злегка блисли, коли він похилив голову на бік і пильно глянув на Лізу. Вже не так сміялись ці очі, коли він промовив:

— Так, і ви мусите шомполами вибити пійманого зрадника! — А в куточках уст заграло давнє хлоп'яче: — Чи ви це зробили б? — Ні!

— А коли б я наказав?

Але Ліза непохитно стояла за гідність людини... Тоді полковник поволі, немов караючи на горло, промовив:

— А коли б цього вимагало щастя України?

(Докінчення буде)

зразу як санітарка в шпиталі УСС, чи до праці для помочі голодуючим і бездомним жертвам війни — сама ж одна з цих жертв, побитих війною. Та де б вона не появлялася, усюди несла зі собою бадьорість, оптимізм; її погідна усмішка, а то й дотепний жарг, на який вона завжди була багата, прояснювали найбільш затемнену чи пригноблену атмосферу.

Після втрати чоловіка переноситься до Перемишля, вертаючися до учительовання. Тут на пості учительки школи ім. Маркіяна Шашкевича працює протягом 20 років. Добрий і вдумливий педагог, вона стає зразковим виховником шкільної дітвори. Водночас виховує свою дочку, даючи їй освіту, закінчену дипломом інженера хемії. Попри те працює у культурних і харитативних установах Перемишля.

З родиною дочки подається на еміграцію і на останньому етапі втечі на захід, місяць перед закінченням війни, стає жертвою залізничної катастрофи, виходячи з неї напів спараліжованою. Калікою живе ще 18 років. Такою бачила я її, коли відвідала її будучи у Шикаго. Її великі сині очі гляділи як завжди спокійно, в них заплювався час від часу веселий вогник, коли згадувала минуле; обов'язково тільки веселі картини пересувалися на екрані її спогадів у супроводі жаргів і дотепів. З подиву гідною терпеливістю і, можна сказати, бадьоро зносила вона своє каліцтво. Не тратила життєвої енергії, брала живу участь в родинному житті, помагала внукам у науці. Любила дітей і діти любили її, вона ж була неперевершений оповідач казок, у яких знала підхід до дитячих сердець.

У сірий листопадовий день відійшла ця соняшна людина, яка спочувала кожній недолі, яка людські смутки перетоплювала у своєму серці на бадьорі слова потіхи. Відійшла у соняшні небесні простори назавжди. **Окор**

Успіхи жінок

У перших днях січня 1965 проголошено в Канаді список новоіменованих королівських радників, а між ними на першому місці знайшлася п-ні **МАРІЯ ВАВРИКОВ** із Вінніпегу. Її силуетку ми вже подали були в нашому журналі. Тут лиш пригадаємо, що вона оформила з правничого боку чартер Фундації ім. Т. Шевченка, опісля боронила меморіалу Ліги Українських Католицьких Жінок та прав української мови й культури перед королівською комісією для двомовності й двокультурності, врешті під час Шевченківських святкувань у Вінніпегу у вересні м. р. була обрана головою контр. комісії згаданої вже Фундації. Отже з того видно, яку позицію займає п-ні Марія Вавриков в українському громадянстві. Наших читачок буде цікавити також те, що п-ні Марія Вавриков є доволі гідною діячкою Ліги Українських Католицьких Жінок Канади, була її домініальною головою і є далі членом її Управи. Вітаємо п-ні Марію Вавриков із найновішим відзначенням!

Недавно тому дійшла до нас вістка, що в 1963 р. українська лікарка д-р **ЛЮДМИЛА ПОЧИНОК** взяла участь у конкурсі на державного професора гістології й ембріології в університеті Каракасу (Венесуела). Д-р Л. Починок, уродженка Кубані, виїхала дитиною на еміграцію. Освіту свою придбала в Празі, де закінчила також медичний факультет Карлового університету. Коротко працювала у Львові під керівництвом відомого лікаря — проф. д-ра М. Панчишина. Та через воєнну завірюху мусіла покинути рідні землі й разом із родиною, чоловіком і двома донечками подалась до Венесуели. Тут незабаром пережила особисте горе, бо в 1954 р. помер нагло її чоловік інж. В. Починок. Молода вдова приступила до нострифікації свого диплому, що й завершила у 1959 році. Працювала в ординації Державного Інституту Суспільного Обезпечення та як препаративний інструктор при кафедрі фізіо-патології. Осягнувши успіх у конкурсі, п-ні д-р Людмила Починок стала професором гістології й ембріології і навчає також на факультеті одонтології. Щиро вітаємо молоду наукову силу з таким успіхом!

Готуйтесь до XIV. Конвенції СУА!

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1965

Із Олімпійських Ігрищ

Найбільша проблема модерного Токіо — це перелюднення. Коли в 1945 р. тут було $3\frac{1}{2}$ мільйона мешканців, а тепер є 10 мільйонів, то можна собі уявити ту тісноту. На пересічну родину припадає 1-2 кімнати. А це можливе завдяки тому, що сплять вони на матрацах, які кожного ранку складаються. Їжа й відвідини відбуваються на подушках, уложених докруги низького столика. Багато мешкань ще й сьогодні не має центрального ogrівання й лазничок, зате система публичних купалень дуже розбудована. Тому всі мешканці дуже чисті й педантично влягнені.

А помимо тієї тісноти японці не жаліють місця на квітники. Ці маленькі городчики прикрашені деревцями, відповідно уложеними камінцями й мохом.

Вхід до нашого готелю у його фойе є — на п'ятому поверсі. Дивуєтесь? Так, бо перші чотири поверхи його — під землею. Так будують тут великі будинки, щоб забезпечити їх перед землетрусом. Бо ж сейсмографи нотують три коливання земної поверхні кожного дня, але вони такі незначні, що ніхто з нас їх не відчував.

У готелі вражає бездоганна чистота. Фойе і коридори вдекоровані свіжими квітами, що уложені з великим смаком. Коло елєвейтора чекає вас усміхнене личко молодой японки в кімоно, що не мусять силкуватись на чємність, бо не лежить в її натурі.

Великою увагою користуються діти. Вони незвичайно гарно й зі смаком одягнені. Шкільні учні носять однострої — дівчата темносині складані спіднички і блюзки з моряцьким коміром, хлопці чорне вбрання.

Немовлятка, відповідно прив'язані, спочивають у мамі на спині. Залишилась мені в пам'яті продавниця газет, що на вулиці обслуговувала покушців. У неї на спині спокійно спала дитина і їй не перешкождало те, що мама постійно

нахилялась, щоб витягнути журнали з-під стола.

Чи ви чули колинебудь про „Гінзу“? Це великий торговельний осередок у серці Токіо. В день великі департаментові крамниці приманюють вас до себе своїми шовками, кімонами, дереворитами і т. п. А ввечері Гінза переливається неоновим вогнем і то ще відповідно удекорованим для Олімпіади. Але найбільш приманливим є „Мікімото Перл“ продаж, того власне Мікімото, що в 1893 р. відкрив методу культивування перел. На острові Тоба видобувають ті устриці з дна моря і влаштовують цілу годівлю їх. Тільки 10% з усього збору перел якісно бездоганні й вони йдуть до першорядних ювелірних крамниць.

Щоб побувати в давній Японії, відвідали ми Кіото. Сьогодні це університетське місто, а до 1868 року це була столиця Японії. Ще й сьогодні відбуваються там коронації і деякі національні свята з участю цісарської родини. Є там також друга з черги найбільша святиня Будди. Це могутня будова в японському стилі. Для двигання каменюк при її будові вживалося грубих шнурів, зроблених із жіночого волосся.

Ще одна прогулька залишила незабутнє враження. На гору Фуджі що панує над містом, можна тепер виїхати автобусом до висоти 2,400 метрів (гора висока на 3,700 метрів). У стіп гори є п'ять озер різної величини. Найбільше з них „Джаманака“, доволі плитке, і взимку замерзає. Тим користуються любителі зимових спортив, що тут невпинно вправляють.

А Олімпіада? Про неї можна було забути серед цих усіх вражень. Та вже церемонія відкриття кожним потрясла. Коли вбїг на стадіон останній змагун із олімпійським вогнем та запалив його, тисячі голубів вилетіло в повітря, гармати віддали 21 стрілів — то

здається не було ніоднієї особи на стадіоні, що не відчула б величі хвилини. Цісар Гірогіто відобрав дефіляду змагунів 98 держав, що відзначилась тільки не тактом большевицької дружини, яка не віддала поклону своїм прапором, а тільки повітала цісаря, вимахуючи червоними хустинками.

Другою важливою точкою Олімпіади — була присяга. Перед тим хор, зложений із 200 осіб та дуга оркестра виконали олімпійський гимн і в тому моменті тисячі різнокольорових бальйонів вилетіло в повітря. При тому 5 літаків виконало над стадіоном різнородну акробатику, залишаючи по собі 5 різнокольорових олімпійських коліс. Треба ще згадати, що програма відбулася з точністю шодо секунди. Між глядачами переважала молодь. Студенти мали безплатний вступ. Японці перші про це подумали й за це належить їм признання.

Одним із незабутніх вражень незвичайного людського зусилля — це марафонський біг. Шістдесят вісім учасників того бігу вибігають із стадіону на визначену трасу й тоді коли ми приглядаємось тут іншим змаганням, електронічна таблиця інформує нас, що абісинець Абебе, чемпіон марафонського бігу з останньої Олімпіади, має найкращий час. Так воно й вийшло. Змагун, без знаку якоїнебудь втоми, вбїг на стадіон

3-ПОМІЖ ЧУЖИХ КНИЖОК

На бажання читачок починаємо короткі огляди актуальних появ американської літератури.

Річард Е. Кім (Richard E. Kim): „МУЧЕНІ“ („MARTYRED”).

Одним з найцікавіших, найглибших творів, що появились в останньому часі на американському книжковому ринку є „Мучені“ Р. Е. Кіма. Автор, кореєць, що брав участь у корейській війні і відтак в ранзі офіцера перейшов під американську команду, написав цю книжку після кількох років наполегливих студій англійської мови в різних університетах Америки.

Хоч сам автор книжки був вояком і навіть дістав відзначення за хоробрість, проте у своєму творі він не змальовує воєнних дій: його книжка — це спроба зглибити душу людини в її поривах і упадках, в обличчі мук, в обличчі катастрофи.

Героєм роману є містер Шін, один із чотирнадцяти протестантських місіонерів, що залишився живим, перейшовши пекло комуністичних тюрем. Після різних душевних заломань він проповідує правду, що людина мусить боротися з розпукою, відчувачи потребу Бога, нищити агонію сумнівів, що в таких моментах розкладають її душу. „Мучені“ примушують вдумливого читача перевірити самого себе і кажуть йому сподіватися проти надії серед найтрагічніших переживань.

І. Л.

Чи ви вже подарували міській бібліотеці „Дух Полумя“ — твори Л. Українки англійською мовою?

і при великих оплесках публіки здобув світовий рекорд. Ніхто дотепер за час 68-літньої історії Олімпійських ігор не виграв того змагу два рази.

Мелбурн, Рим, Токіо! Оце недавні етапи Олімпійських ігор за останню декаду. За чотири роки дорога спрямовує нас мабуть до Мехіко, де намічена найближча Олімпіада. Як Бог дозволить — зустрінемось там.

Віра Хрептовська

Листа градуанток

В попередньому числі ми вже замкнули листу градуанток 1964 року, хоч список не був повний. А тут пошта принесла ще один список із м. Нью Йорку, що хоч частинно подає градуанток нашої метрополії. Шкода було б не привітати їх! Та ще й із соняшної Флориди наспіла вістка! Ці відомості тепер подаємо.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Марта Цегельська, студії політичних наук у Барнард Каледжі зі степенем В. А. Одержавши стипендію Фулбрайта, виїхала на однорічні досліди в університеті Ст. Карлос у Гватемалі. По повороті буде продовжувати студії в Колумбійському університеті.

Лариса Кравчук, студії природничих наук у Гантер Каледжі зі степенем В. S. Продовжує студії в Колумбійському університеті для осягнення магістерії з бібліотекарства.

Віра Лашик, студії французької й російської мов у Гантер Каледжі зі степенем В. А. Продовжує студії в Пеннсилвенському університеті для осягнення магістерії.

Люба Мельник, студії педагогії зі степенем В. S. у Ситі Каледжі. Вчить у публичній школі.

Оксана Смулка, студії французької мови зі степенем В. А. в Ситі Каледжі. Вчить у публичній школі й продовжує студії для осягнення магістерії.

Уляна Ямрозик, студії англ. мови й журналістики зі степенем В. А. в Ситі Каледжі. Плянє осягнути магістерію.

Тетяна Доберчак, студії хемії зі степенем В. S. в Гантер Каледжі.

Дарія Сушків, студії фізичного виховання зі степенем В. А. в Ситі Каледжі.

Еріка Танасійчук, студії біології зі степенем В. S. у Бруклін Каледжі.

Оксана Саноцька-Лев, студії біології зі степенем В. S. у Бруклін Каледжі.

Лідія Хиляк-Базарко, студії біології зі степенем В. S. в Барнард Каледжі.

МАЯМІ, ФЛОРИДА

Лідія Остап'юк, студії мистецтва й психології зі степенем В. А. в Маямському університеті. Плянє продовжувати студії для осягнення магістерії.

У ЮВІЛЕЙНОМУ РОЦІ

Вельмишановні Пані!

Щиро вітаю Вас із закінченням двадцятого року появи Вашого цінного журналу, що має особливе і незаступне завдання, вдержувати українського духа та український стиль у наших рідинах на чужині. Особливо близький та милий він тим, хто пам'ятає та хто вчився на львівській „Новій Хаті“, якої світлі традиції Ваш журнал, не зважаючи на нові обставини, так успішно продовжує!

Бажаю успіхів і на майбутнє та скорих можливостей перенести осідок Редакції знов до Львова!

З правдивою пошаною —

Леся Храплива

ЖУРНАЛ ДЛЯ БАБУСИ

На початку року зголошують фундації передплат для старших, самітніх жінок в Європі. Оце недавно 26 Відділ із Потакету уфундував одну передплату.

Відновляють фундації також ті, що вже кілька літ про це пам'ятають. П-ні Осипа Куровицька з Нью Йорку вже п'ятий раз фундує дві передплати. П-ні А. Вояковська з Коговзу і п-ні Галина Рябокінь із Ст. Полу вже четвертий раз її присилають. Пп. Олена Залізник із Монтреалу, Е. Дем'янчук із Філадельфії, Марія Мурована з Милвілу, Ольга Цар з Ірвінгтону, Марія Дзюблик із Лейквуду уфундували таку цього року. Щіре Спасибі!

У ЮВІЛЕЙНОМУ РОЦІ

З нагоди 20-ліття Нашого Життя вітаємо Редакцію й Адміністрацію, бажаємо успіху в дальшій праці і складаємо на пресовий фонд:

16	Відділ у Твін-Ситі	14.00
22	„ „ Шикаго	20.00
22	„ „ Дітроїт	25.00
49	„ „ Бофало	20.00
64	„ „ Нью Йорку	25.00
65	„ „ Нью Брансвіку	15.00
68	„ „ Сиракузах	20.00
73	„ „ Бريدжпорті	20.00
78	„ „ Вашингтоні	20.00

Чи знаєте про Центральний Відділ США? Там належать ті, що живуть далеко від українських осередків і хотіли б бути в контакті з українським організованим життям.

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1965

Наш молодий талант

Як часто нарікаємо на нашу молодь! „Не шанує батьків, байдужа до України, сторонить від громадського життя!“ Це вирази, що їх часто почуєте. Замість того, щоб розглянутись та знайти поміж ними постаті, що не сторонять і що їм Україна не є байдужа!

Не треба далеко шукати. Напевне в кожній місцевості знайдете одиниці, що можуть стати прикладом для інших. Ось вказуємо на одну з них: Йоанну Драгінду з Дітройту.

Не тільки вона, але й її мати вже народились у Нью Йорку. Батько — учасник визвольних змагань, активний діяч гетьманського руху. У цьому українсько-американському середовищі виростає молода дівчина. І в її серці зайнялась іскра, гаряче почуття до країни її батьків. Свій допитливий ум, свій молодий талант вона цьому присвятила.

У Дітройті вважають Йоанну Драгінду знавцем народного мистецтва. Вона вчилася від дитинства народнього танку у Теофіля Ольшанського і від того часу доповнювала своє знання численними лекціями і студіями. Також дуже рано навчилася писати писанки і від того часу постійно в тому напрямку працює. Вона полюбила українське народне вбрання і від того часу поглиблює своє знання.

Але мало хто знає її осяги у цій ділянці! Впродовж останніх літ вона постійно вчила групи дітей і молоді в українських школах Дітройту (пересічно 150 учасників у році). Окрім того зорганізувала „Український Ансамбль Народнього Танку у Дітройті“, що має за собою численні виступи перед американською публікою. Всі ці групи, а зокрема остання добре відомі публіці Дітройту. Відомою стала також їх учителька, яку вже двічі запросили до „Чекеті Семінара Професійних Учителів Балету“ — показати їм техніку українського народнього танку. Це вирізнення вперше припало українці, що свідомо

і з гордістю могла виявити окремішність і красу нашого танку.

Писанкову техніку Йоанна Драгінда розробила на численних показах. Щоб пізнати орнаментику українських писанок молода писанчарка зложила собі збірку взорів з усіх околиць України, а для порівняння й писанок сусідніх країн. Щороку перед Великоднем вона влаштовує численні покази, з яких найбільш відомий у Дитячому Музею. Цей її показ подають у довіднику, як щорічну атракцію міста.

Народне вбрання України Йоанна Драгінда вивчила до подробиць. Вона схоплює особливість кожного з відмін і дбайливо її перестерігає. Цю увагу й пошану до регіональних груп вона виявляє найкраще у своїх танках: її танцюристи все стилєво зібрані. Вона навіть придумала для них особливо легкі матеріяли, щоб улегшити зміну костюму та рух.

Та найбільшого успіху зазнала її збірка кольорових прозірок із відповідним текстом, що їх вона подарувала Фолкльорному Архівові Вейн університету. Д-р Т. Джемс, декан Департаменту Фолкльору, висловила їй за те особливо призначення та піддала гадку, щоб дальші збірки матеріялів Архіву були зладжені за тим зразком.

У висліді губернатор Виліямс іменував Йоанну Драгінду членом Культурної Комісії стейту Мишиген. Там вона гідно репрезентує український фолкльор, що своїми скарбами збагачує життя американської громади.

При тому Йоанна Драгінда не має вдачі знавця, що придбане зберігає для себе. Ми вже чули про її курси й покази, про її подарунок. А тепер пригадаймо її громадські пости. Вона була пресою і культ.освітньою референткою Ліги Укр. Молоді Півн. Америки, працювала в Раді Інтернаціонального Інституту м. Дітройту, була секретаркою Т-ва Укр. Професіоналістів Півн. Америки, співтворцем Ліги Католицької Молоді Півн. Америки. Але найбільш цінне для нас: вона бу-

Йоанна Драгінда
Miss Joanna Draginda of Detroit, Mich., was elected the young talent of 1964 by OUR LIFE.

ла головою 58 Відділу США у Дітройті, а тепер є культ. освітньою референткою Окр. Ради США там же.

Отже бачимо, що Йоанна Драгінда пов'язана з українським громадським життям, не лякається його обов'язків і турбот і вміє сполучити їх із своїм мистецьким замишуванням і професійним навантаженням. Бо ж вона є також цінним фахівцем. Закінчивши середню освіту, Йоанна Драгінда два роки студіювала в Вейн університеті, а потім вступила до „Провіденс Госпітал Нурсінг Скул“, де по трьох роках одержала диплом реєстрованої медсестри. Там вона спеціалізувалась в операційну сестру під проводом відомих хірургів.

Тому й не диво, що Ред. Колегія Нашого Життя — заслухавши думки знавців і голосів читачів — вибрала Йоанну Драгінду молодим талантом 1964 року! Радіємо тим більше, що наш вибір впав на активну членку Союзу Українок Америки, що помимо молодого віку вже має гарний організаційний досвід. Вітаємо Вас, дорога Йоанно! Разом із нами вітає Вас членство США, а зокрема округа Дітройту, що Вас „виховала“. Вона найбільше горда на Вас!

Л. Бюра

П-на Катря Леша

Miss Katria Lesh, student of Innsbruck University, recipient of the UNWLA Scholarship.

НОВА СТИПЕНДИСТКА

Стипендійний Фонд ім. Олени Гординської може похвалитись новим сягом. Завдяки його заходам нова стипендистка могла розпочати студії в Європі.

Це молода Катря Леша, студентка філософського факультету в Інсбруці. Вона народилась у 1946 р. у Куфштайні, Австрія, як дочка Афанасія й Наталії Леша, втікачів із України. Там же почала ходити до народної школи, а потім до гімназії. У червні 1964 р. здала іспит зрілості. Рівночасно з австрійською школою відвідувала навчання української школи в таборі Куфштайну і вчилася грати на фортепіані в місцевій музичній школі. У жовтні 1964 р. переїхала до Інсбруку, щоб студіювати на тамошньому університеті.

Окружна Рада США в Ньюарку дала цим підтримку молодій студентці, що стане колись цінною професійною силою.

ГОСТІ В ЦЕНТРАЛІ

У серпні м. р. завітав до Централі США проф. Олександр Кульчицький з нагоди свого побуту у Філадельфії. Його зустріла голова Централі п-ні Олена Лотоцька разом із членками Управи. Поділившись враженнями зі свого побуту в США достойний гість оглянув будинок США. Членки Управи США побажали йому щасливої подорожі.

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

Із листів до Редакції

На виховні теми

Я прочитала з великим зацікавленням статтю п-ні Є. Гойдиш „Зарібкова праця матері“ у двох числах 1964 р. Пані Гойдиш має спеціальний дар оповідати дітям чи говорити про дітей. Моя доня, пластунка, що мала часто нагоду слухати слів п-ні Гойдиш ще в новацтві, висловила про неї: „Коли вона своїм ніжним голосом розказувала нам про тварин чи рослин, ми бачили їх у уяві живими і навіть дослухувались у них розмови. Пані Гойдиш уміла нас, дітей, своїми оповіданнями зачарувати. Ми могли її слухати без кінця“.

Тепер, коли моя дочка вже виросла з новацтва і сама стала молодою матір'ю, читала теж її статтю в Нашому Житті. Заохплювалася, як колись її живими словами й напевно засвоїла собі багато з поданих вказівок у ділянці виховання дітей.

Подібні статті є дуже побажані. Тому, чи не було б добре запросити п-ні Гойдиш на постійного дописувача Н. Ж. на подібні теми? Тим вона напевно збільшила б вартість нашого журналу й рівночасно дала б корисні вказівки молодим українським матерям.

Іванка з Нью Йорку

Актуальні теми

Дякуючи за влучну господарську пораду складаю 2 дол. на пресовий фонд і разом бажаю дальших успіхів у Вашій цінній праці. Ми всі раділи б, якби наш журнал міг поширитись до 40 сторінок, побільшити літературну частину, як також статті на виховні чи медичні теми. Думаю, що було б добре впровадити також дискусії на різні актуальні теми у формі запитів і відповідей. Було б побажано, щоб більше жінок зверталось до свого журналу з довір'ям, шукаючи в ньому відповіді чи поради на різні життєві проблеми. Щоправда, часто появляються статті на такі теми, але для загалу вони за трудні й не всі їх читають. Коли ті самі теми будуть подані в іншій формі, стануть більш популярними і я вірю, що більше жінок стане брати участь у дискусіях, піднесть зацікавлення, а тим самим збільшиться число передплатниць.

Марія Ганас, Гемптон

У ЮВІЛЕЙНОМУ РОЦІ

Наші побажання

З нагоди 20-річчя журналу „Наше Життя“ пересилаємо найщиріші побажання найкращих успіхів Ред. Колегії і всім співробітникам.

На наших ширших сходах дня 10. жовтня 1964 ми відзначили 20-річчя журналу окремими доповідями й обміном думок. Усе членство одностайно ствердило високий рівень журналу та доцільне його важливу роль у житті українського жіноцтва й цілої національної спільноти.

При цьому передаємо побажання наших членок до редакції журналу:

1. Мистецькому оформленню обгортки надати більш національно-історичного або національно-культурного змісту.

2. Присвятити більше місця для діяльності нашої мережі. Бажано було б, щоб дописи Відділів були друковані без затримки й на час. Коли це неможливе, тоді друкувати дописи тільки піврічні й річні, щоб усі Відділи виявили себе в журналі.

3. Рубрику, присвячену дозріваній молоді, а зокрема запобіганню мішаних подруж, уважати за дуже важливу.

На пресовий фонд Нашого Життя наші членки зложили суму 67 доларів. Список жертводавців подаємо.

Катря Пелешок, голова

Марія Лозинська, прес. реф.

ОБЛАСНУ ОРГАНІЗАТОРКУ

Українського Народного Союзу
з постійною платнею

ПРИЙМЕМО ВІД ЗАРАЗ.

Побажаний досвід у громадській
праці.

Письмові зголошення з коротким
життєписом слід пересилати на
адресу:

Ukrainian National Association
P. O. Box 76 — 81-83 Grand St.
Jersey City, N. J. 07303

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1965

На організаційні теми

Що це є організація?

Коли хочемо подати відповідь одним реченням, то скажемо: Це є гурт людей, що об'єднались спільно для якоїсь цілі. Але коли це ширше розглянути, тоді кожна організація окреслена різними умовами і вимогами, чи то відносно членства, чи свого прямування.

Перший погляд на сучасне суспільство говорить про велику силу організацій. Це є кузня, в якій живий вогонь людської думки перетоплює благородну силу доброї волі одиниць. І з тієї кузні струмує в життя подих поступу, прямування вперед. Щойно тут кожна ідея набирає життя. Вона здійснює у дрібній роботі те, що заплановане вгорі.

І справді, яких спромог не мають організації! Політичні гуртують однодумців для здійснення своєї програми, харитативні для завдань суспільної служби, містецькі для плекання культури. Їх осяги перехрещуються, підтримуються або й поборюють себе. Але двигаяють свою думку вперед, розвивають і здійснюють її. Або зачинають, коли їх ідея не прийнялась чи пережила себе.

Нас цікавить у першу чергу жіноча організація. Вже 80 літ живемо організованим життям і перейшли багато різних форм цього прямування. Чому жіноча організація була потрібна і як вона здійснюється?

Так як жінка в родині відчуває краще її потреби та вміє їм зарадити, так само жіноча організація у громаді має особливе призначення. Впродовж 80-ти років організованої жіночої праці в нас були виконані нелегкі завдання в залежності від потреб хвилини. Часто жіночою інтуїцією вміли їх передбачити та відповідно приготувитись до них. А в нормальний час жіноцтво дбає про рівень і мораль громади, плекає традиції, кладе підстави під виховання молодого покоління і загладжує потрясення, що їх спричинює партійно-політичне чи віроісповідне розходження.

Погляньмо на Союз Українок Америки. Він гуртує жінок укра-

їнської спільноти в ЗДА для освітньої праці, збереження національної свідомости, плекання української традиції і культурних надбань українського народу, підтримування його визвольних ідей, матеріальної і моральної допомоги українцям, організованої участі в американському жіночому рухові для інформування американського світу про нашу справу. У цій своїй діяльності СУА кермується засадами християнської моралі, релігійної толеранції і політичної понадпартійности.

Це є платформа, на якій може зійтися й порозумітися все українське жіноцтво в ЗДА. Її засяг охоплює всі можливості жіночої праці, жіночого вияву. Форми, засоби й дорога можуть бути різні. Та всі вони ведуть до однієї цілі — збірною вияву громадської зрілості та змагань української жінки у користь своєї спільноти та поневоленої Батьківщини.

Це є суть організації. Вона виявляє думку й змагання не однієї людини чи вузького гурта, а великої групи або й маси одиниць. Всі її члени окрилені тим самим змаганням, тією ж вірою у своє призначення. Що сильніше це спільне почування, то міцніша організація, то кращий її розвиток. Мета, до якої всі змагають, є одна і дає силу витривати при ділі. Вона запалює до нових усе починів, вона каже посвячувати все другорядне першому й великому, що поставлене на початку.

Тому й українське жіноцтво різного віку врівизнання, походження й політичних переконань могло об'єднатись у Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій. Недавно тому завершилось 15 літ цього об'єднання, що й використано для підсумків нашого шляху та навітлення його етапів.

Ірина Кашубинська

Орг. референтка Гол. Управи

Чи Ви були на останніх ширших сходах Відділу? Присвятить один вечір у місяці на ту зустріч!

ПОДЯКА

Дар для „бабусі“

Прошу ласкаво прийняти мою сердечну подяку за цінний дар Наше Життя, що його дістаю безплатно, як дар для „бабусі“. Рівнож дякую невідомій мені добродійці, що пам'ятає й передплачує для „бабусі“ Наше Життя“ для мене. Без цього журналу було б мені дуже сумно на чужині. Це для мене так, якби Євнан-зілля. Маю в ньому багато цікавого до читання, також знаходжу в ньому багато дорогих мені прізвищ моїх давніх знайомих, приятелів, а навіть і рідних.

Читачка з Абондану

ПОЖЕРТВА

З нагоди прощання нашої членки п-ні Емілії Михалевської, що його влаштував наш Відділ, п-ні Михалевська пожертвувала 5 дол. на потреби Відділу, а ми призначаємо їх на пресовий фонд Нашого Життя.

Управа 13 Відділу СУА
Честер, Па.

ПОДЯКА

Оцим складаємо сердечну подяку 65 Відділові СУА в Нью Брансвіку за прощальний вечір, що його влаштували, коли ми від'їздили на постійний побут до Маямі дня 28. серпня 1964. Рівнож дякуємо тим усім, що прощали нас так щиро своїми промовами. Зокрема дякуємо о. В. Танчакові, що поблагословив нас, як батько, та вручив нам ікону Божої Матері. Дякуємо голові Відділу п-ні Котис, що передала мені різьблений альбом, а чоловікові книжку про українське кіно. Це буде пам'ятка, якої ніколи не забудемо. Рівнож дякуємо пп. проф. О. Цісикові від Укр. Школи, інж. Я. Ошудлякові від укр. хору, Д. Гечові від Відділу УККА, Б. Тарновському від Катедри Українознавства, п-ні Є. Цісік від Відділу „Провидіння“ та п. М. Слободянові від Відділу ООЧСУ. Всім Сестрам-Союзнякам, що так гарно приладили вечерю та голові п-ні Котис, що тим зайнялась та подала перебіг нашого побуту у вище згаданому місті. Всім бажаємо „многих літ“!

Соня й Іван Микитки, Маямі

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ ГЕМИЛТОН, ОНТ.

З глибоким сумом і жалем по-відомляємо членок ОЖ ЛВУ та українське громадянство, що 22.

Бл. п. Юстина Грицак із Гемилтону
The late Mrs. Yustyna Hrusak of
Hamilton, Ont.

червня 1964 р. відійшла від нас у вічність бл. п. **Юстина Грицак**, родом Гавдонович. Вона була передовою, ідейною членкою нашого Відділу і здібною працівницею на народній ниві. Добра пам'ять про неї останеся назавжди між нами. З невимовним болем висловлюємо наше співчуття чоловікові, молодому синові, дочечці то всій родині. Вічна їй пам'ять!

**Відділ Об'єднання Жінок
Ліги Визволення України
у Гемилтоні, Канада**

ГЕМИЛТОН, ОНТ.

З жалем ділимося сумною вісткою з усім організованим жіноцтвом, що дня 26. квітня ц. р. відійшла у вічність вчителька і громадська діячка **Меланія з Гевків Гевак**. Родом із Мельниці, Борщівського пов., вона вчилася у Вчительській Семінарії у Львові, де перебувала під впливом педагога Константины Малицької. Закінчивши освіту, вона пішла вчителювати до Стинави Нижньої у Скільщині, а після 1. листопада 1918 р. перебрала провід школи у Стинаві Вишній. Через її громадську й патріотичну поставу поляки арештували її в 1919 р. і в'язнили в незвичайно трудних умовах у львівських Бригідках

У ЮВІЛЕЙНОМУ ЗМАГУ

Наш ювілейний рік закінчився. Прихильниці нашого журналу гарно попрацювали й зложили нам найкращий подарунок, приєднавши около двісті нових передплатниць. За це складаємо всім щиро подяку.

Особливо успішний був останній місяць, що ми включили ще до ювілейного змагу. Приєднали нових передплатниць в останньому часі:

Іванна Бенцаль, Бронкс (4 Відд.)	1	Катерина Пелешок, Нью Йорк (1 В.)	4
Уляна Бобків, Клівленд	2	Софія Пивоварчук, Шикаго	1
Марія Білозор, Муристанн	2	Катерина Росола, Керконсон	1
Марія Баб'як, Філадельфія (48 В.)	2	Ярослава Салик, Нью Йорк (64 Відд.)	1
Павлина Дереш, Ірвінгтон	1	Ольга Салук, Ньюарк	1
Марія Франко, Ньюарк	1	Е. Світенко, Ньюарк	1
Д-р Євгена Єржкієська, Сиракузи (68 Відд.)	5	Марія Сидоренко, Сомерсет	1
Катерина Яремко, Геленвіл	1	о. Василь Соловій, Балтимор	1
Іван Костюк, Трентон	1	Н. Шлук, Каліфорнія	1
Анза Кошикар, Ютика (57 Відд.)	1	Ярослава Томич, Ютика	1
Тамара Крикевич, Філадельфія	1	Євгенія Кікта, Клівленд	1
С. Ксłodий, Шикаго	1	Наталія Клезор, Бронкс (82 Відд.)	1
Олена Лисько, Бронкс (82 Відд.)	2	Анна Наконечна, Ленсінг (38 Відд.)	1
Емілія Микитюк, Монтреал	2	Л. Похмурська, Торонто	1
Емілія Панасюк, Трентон (11 Відд.)	1	Карла Процьків, Ром	1
Стефанія Пилат, Монтреал	1	Анна Стельмах, Балтимор (59 Відд.)	1
		Анна Юга, Питтсбург (27 Відд.)	1

АДМІНІСТРАЦІЯ НАШОГО ЖИТТЯ

разом із тисячами українських громадян. По звільненні шкільна влада перенесла її в найдальшу закутину Бескиду в село Сопіт. Тут вона провела кілька літ у найтрудніших умовах. Разом із вбогим бойківським населенням перейшла пошесть тифу, захопила до заснування читальні „Просвіти“ в селі, допомагала пошкодованим лісовим робітникам-бойкам добиватись належних їм прав. Вийшовши в 1922 р. заміж за Степана Гевака, підстаршину УГА та управителя переплетні, вона перенеслась у 1924 р. до Львова. Тут включилась у ряди Союзу Українок, де перебувала в Управі місцевої Філії. Очоловувала Батьківський Кружок дівочої гімназії Рідної Школи аж до 1939 р., коли знов стала вчителювати. Воєнні події вирядили її з родиною на вигнання і по кількालітньому побуті у Відні Меланія Гевак знайшлася в Гемилтоні, Канада. Тут працювала заробітково в ІВКА аж до своєї пенсії. Однак не могла довго втішатися відпочинком. Підступна хвороба підточувала сили, зужиті боротьбою та мандрівкою. Не стало тихої працівниці, що так глибоко розуміла свої завдання громадської діячки, матері й дружини.

Полишила у смутку чоловіка Степана й дочку Ольгу Кушнір із зятем та внуками. Вічна їй пам'ять!

Екзекутива СУА

Замість квітів

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на далеку могилу незабутньої мами **Емілії з Коссаків Кичоровської**, у третю болочу річницю її смерті складаю 5 дол. на фонд „Мати й Дитина“, а 5 дол. на пресовий фонд Нашого Життя.

Марія Татарська з родиною

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. **Євгенії Копистянської** складають на пресовий фонд Нашого Життя 10 дол.

Олександра й Роман Воробкевичі,
Дітройт

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. **Віктора Юрченка** складаю 10 дол. на фонд „Мати й Дитина“, а дорогий родині висловлюю щиросердечне співчуття.

Наталія Галушка, Лейквуд.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. **Ірини Ломаги** складають 10 дол. на фонд „Мати й Дитина“

Д-р Ілярій і Зеновія Зарицькі,
Плейнфілд

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1965

До українського жіноцтва

обеднаного в складових організаціях СФУЖО

У 80-ЛІТТЯ УКРАЇНСЬКОГО ЖІНОЧОГО РУХУ

Перший Жіночий З'їзд, скликаний Наталією Кобринською до Станиславова в Західній Україні на 8. грудня 1864 р., дав почин українському організованому жіночому рухові, що його 80-ліття тепер відзначаємо. Тоді проголошені кличі обов'язують українське жіноцтво до тепер: соборність, релігійна толеранція, понадпартійність, понадкласовість, обстоювання належних жінці прав на полі політичному, економічному й освіти — це правди, на сторожі яких українська жінка мусять і тепер твердо стояти. Має вона до того і формальне право, закон про рівноправність, схвалений Парляментом України в 1918 році в Києві.

80 буревійних років! Впродовж них пронеслися на наших землях дві світові війни і двічі клав нарід на жертвенику визвольної боротьби великі жертви. Мільйони синів і дочок України віддали своє життя за неї у збройній боротьбі, а після війни прийшла боротьба в підпіллі, що забирала не менше жертв, не дивлячись на піддержку, посвяту життя і майна мас населення. У всіх тих фазах боротьби українська жінка брала видатну участь. Чи то була піонерська праця над громадським виробленням нашої інтелігентки, над національним усвідомленням селянки і міщанки, чи заложено Н. Кобринською Товариство Руських Жінок, чи Студентський Гурток О. Доброграєвої в Києві, Клюб Русинок і Союз Українок у Львові, чи заложена Оленою Пчілкою українська жіноча секція при чужому жіночому товаристві у Пол-

таві, чи Національна Рада Українських Жінок у Кам'янці Подільському, чи молоді Сокілки й Січовички, чи боевички визвольних армій і підпілля — українські жінки в них завжди були сповнені бажанням зложити свої сили і своє знання своєму народові.

На жаль, не всі горіли цим бажанням. Може й тому чорна хмара ворожої навали гнітючим рядном налягла на всі наші землі і тепер українка на Рідних Землях рабинею московського режиму. Її руки зв'язані і уста замкнені. Лиш у серці надія на краще майбутнє своє і свого народу. А ті, що опинилися поза межами Батьківщини? Повноправні громадяни в одних, робоча сила в інших країнах, непрошені гості в ще інших. Але згуртовані в кругах своєї жіночої організації і об'єднані в Світовій Федерації працюють у міру сил. Хоч ця праця часом дрібна, аж незамітна, то вона виповняє головне русло, кладе підвалини українського жіночого руху, своєю послідовною і однозгідною лінією сполучає сучасне з минулим, зв'язує нас духово з рідною землею.

У 80-ліття нашого жіночого руху віддаємо шану тим жінкам, що на протязі бурхливих десятиліть

НА КНИЖКУ К. МАЛИЦЬКОЇ

На кошт видання книжки про Константину Малицьку ще не зібрано належної суми. Звертаємось до прихильниць і учениць цієї громадської діячки й письменниці з проханням поспішити з пожертвами. Книжка знаходиться в друку. Недавно тому п-ні Лідія Бурачинська пожертвувала неприйнятний гонорар за впорядкування ювілейної книжки 64 Відділу США в Нью Йорку у сумі 100 дол. Щире Спасибі!

складали жертви за свободу свою і свого народу.

Водночас мусимо собі усвідомити наш дальший шлях, нашу відповідальність за духовість української жінки й дитини, за мораль української родини, за становище міжнародного жіночого терену до справи української державности, за допомогу української емігрантки Рідному Краєві.

Олена Залізник
Голова СФУЖО

ЗА СКЛАДОВІ ОРГАНІЗАЦІЇ:

Анастасія Остап'юк
ОУЖ — ВБританії

Стефанія Савчук
ОУ — Канади

Ірина Павликовська
ЛУКЖ — Канади

Марія Солонинка
ОЖ-ЛВУ — Канади

Марія Квітковська
УЗХрест ЗДА

Олександра Сулима-Бойко
ОУЖ — Німеччини

Анна Пастернак
СУ — Франції

Олена Лотоцька
СУ — Америки

Лідія Гаєвська-Денес
СУ — Австралії

Анна Сапрун
УЖС — Австрії

Ніна Онацька
СУ — Аргентини

Зінаїда Витязь
ОУ — Бельгії

Режина Лапунька
ОУЖ — Бразилії

д-р Софія Припхан
ОУЖ — Венесуелі

Грудень, 1964 р.

П-ні Марія Околот із Вестерос у Швеції

Mrs. Maria Okolot, an active member of Ukrainian Women's Organization, now living in Vesteras, Sweden.

УКРАЇНКИ У СКАНДИНАВІЇ

Скандинавські Вісті ч. 16, що виходять у Стокгольмі, вперше вмістили заклик до українського жіноцтва. Його написала п-ні Марія Околот, відома громадська діячка з Рідного Краю. Вона заохочує нечисленних українських жінок у Швеції вступити до „Української Громади“, щоб об'єднатись там в окрему Секцію та працювати для добра свого народу.

П-ні Марія Околот походить з околиць Перемишля, де й закінчила ліцей у 1913 р. У Торговельній Академії у Львові придбала фахове знання. В 1926 р. стала членом Союзу Українок у Перемішлі і довгі роки була незмінним касієром Філії. Належала також до Орг. Секції СУ і їздила по селах, організуючи Кружки СУ й дитячі садки. В Перемишлі також часто виступала з доповідями на різні теми. Воєнну хуртовину пережила в Перемишлі. У 1960 р. прибула до Швеції до свого сина. Відразу стала активним членом Української Громади, брала участь в її починах, а зокрема спрямувала свою увагу на згуртування жіночих сил, що розсіяні по цій країні.

Бажаємо задоволення й успіху в праці!

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на самітну могилу бл. п. Ганни Чихаленко-Келлер у Тюбінгені складаю 10 дол. на орг. фонд СФУЖО

Мар'яна Мельник, Сан Франціско

ЧЛЕНКИ-ПРИХИЛЬНИЦІ В 1964 Р.

Членки-прихильниці СФУЖО — це ті одиниці, що кожного року виявляють своє зацікавлення справами СФУЖО, вплачуючи свою вкладку. Їх підтримка для нас дуже цінна, бо свідчить про їх признання й увагу.

Свою вкладку вплатили в 1-ім півріччі 1964 р.:

Анна Марія Баран, інж. Стефанія Базюк, Софія Барабаш, Мирослава Багрій, Катерина Бартошек, Марія Бігус, Стефанія Бернадин, Олена Борис, Їванна Бригідер, Володимира Брикович, Лідія Бурачинська, Розалія Вакулінська, Марія Велигорська, Ольга Весоловська, Ярослава Винницька, Стефанія Вікарук, Софія Годованець, Ірина Гомонко, Любов Гордієва, Марина Горбань, Ольга Горачук, Марія Горохов'янка, Марія Гузар, Марія Генник-Березовська, Тетяна Грай, Людмила Демиденко, Люба Денисюк, Євгенія Дідух, Марія Дмитрів, Т. Довгань, Мирослава Дубляниця, Михайлина Думин, Ірина Дувало, Ірина Дячун, Наталія Закидальська, Ольга Заяць, Анна Капітан, д-р Марія Кейван, Зіновія Климовська, Олександра Копач, Олександра Ковальська, Василина Козаченко, Марія Козак, Ірина Костинюк, Марія Крамарчук, Іванна Кравчук, Катерина Кравс, Стефанія Куник, Анастасія Лебідь, Ярослава Ломага, Люба Луцька.

Наталія Маньківська, Мар'яна Мельник, Броніслава Мельник, Емілія Мельник, Юлія Маньоска, Емілія Микитюк, Д. Мудрик-Демків, Наталія Медвідська, Ірина Негрич, Стефанія Нагірна, Надія Небелюк, Іван Олександрів, Софія Онуфрик, Ірина Павличковська, Катерина Пелешок, Марія Процик, Міра Пювх, Ірина Падох, Агафія Лирій, Дарія Придаткевич, Стефанія Пушкар, Емілія Прибитківська, Стефанія Присовська, Ярослава Ребрик, Ірина Рудик, Соломія Семотюк, Галина Сеншин, Євгенія Ситник, Савеля Стечишин, Марія Слободян, Марія Струмінська, Софія Скрипник, Олена Тарашук, Марія Татарська, Н. Тур, Володимира Ценко, Галина Черниш, Дарія Цибульська, Марія Холевчук, Ольга Федорик, Ольга Ясінчук, Ляриса Яківчук, Анна Яківчук, Ярослава Шафранюк, Ірина Шиманська, Дарія Шах.

Спомагаючими членами СФУЖО стали в тому часі Анна Глушевська, Віра Довгань, Читацький Гурток — Монреал.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

У травні м. р. відійшла від нас у краший світ бл. п. **Стефанія Філіпович**. Ще одна втрата з-поміж кращих, вартісних, працюючих жінок, що все своє життя, не жаліючи ні здоров'я, ні часу віддавали для праці на користь свого народу.

Покійна походила зі Львова, де провела все своє життя. Там теж віддавала свій час і зусилля українській дітворі, а спеціально піклувалася українським дошкіллям.

Приїхавши до Венесуелі вона відразу ж увійшла в ініціативну групу жінок, що заснували в Каракасі Жіноче Об'єднання при Українській Громаді. В дальшій його роботі приймала живу участь. Вела в нашій школі класу навчання вишивок усіх зразків, в яких була неабияким знавцем і мистцем. На жаль, родинні обставини приневолити її виїхати з Каракасу до Кабімі, а що це було доволі далеко, то мусіла відійти від активної участі в праці ОУЖ. Залишила у великому смутку дівчаток нашої школи, яким уже вспіла прищепити любов до української вишивки.

Вістка про її смерть зустріла нас несподівано. Всі, що її близько знали й любили, відчули великий сум з приводу тієї втрати.

Залишила Покійна дуже багато цінних (музейних) вишивок, якими тишилась і які збагачувала до останніх днів. Варто було б, щоб найкращі з її творів потрапили до українського музею, як зразки праці великого майстра української вишивки.

Нехай милостивий Господь простить їй усі гріхи і помилує за ті страждання, що їх перенесла за життя, особливо за останні роки на еміграції. **Г. К.**

ЧЛЕНКИ-ПРИХИЛЬНИЦІ СФУЖО!

ВІСТІ СФУЖО

Річники 1956—1959

у брошурованій оправі

Ціна 1.50 дол.

Замовляти в Централі США.

На сторожі здоров'я

Чому жінка не повинна курити?

Звичка курення прищеплюється в родині. Тому це в великій мірі залежить від жінки, чи в родинному домі пануватиме цей звичай. Змагаючи до того, щоб усі в родині були здорові, жінка повинна вжити всіх заходів, щоб у родині ніхто не курив. Курення в родинному домі дає дітям негарний приклад, як рівнож зле впливає на їх здоров'я й умовий розвиток.

Молода жінка не повинна забувати, що окрім неприємного запаху з її рота та хронічного кашлю, курення дуже швидко може довести до того, що її гарні білі зуби можуть перетворитися в жовті й нездорові. Нікотина сприяє осіданню каменя на шийці зубів, що може спричинити запальні хвороби. Дія окису вуглецю і нікотину тютюнового диму у жінки, в якій слабший організм ніж у чоловіка, викликає в неї скоріш недокрів'я, неспокій, біль голови, нервозність, захворювання серця, як рівнож багато інших хворіб.

Нікотина, що утворюється при куренні, шкідливо впливає на жі-

ночий організм. Вона звужує кровоносні судини, часто сприяє передчасній затримці менструації, зле відбивається на секретарній функції яйників, викликає ослаблення м'язів матиці, також сприяє викидням і передчасним пологам. У вагітної жінки нікотина може викликати отруєння плоду, а в матері, що годує дитину груддю, зменшення кількості молока. Молоко в неї також гіркне і дитині шкодить, тому дитина перестає брати грудь матері і її треба переводити на штучне годування.

Нікотина дуже часто впливає й на зовнішній вигляд жінки. Вона тратить ніжність рухів, її голос грубіє, кольор обличчя жовкне, волосся стає шорстке, тратить колір і скоро сивіє.

Говориться, що звичка має велику силу. Але воля людини й матері повинна бути сильніша. „Найкраща перемога — це перемога над самим собою“ — сказав Юлій Цезар.

Д-р Іван Дідюк
Бостон, Масс.

Угноювання кімнатних рослин

Кожна рослина потребує для свого розвитку певних речовин і їх вона видобуває з землі. У вазонку тих речовин звичайно не дуже багато. Із цієї землі вона повинна жити кілька літ, а кожен рід рослин має свої питомі вимоги. Тому земля в вазонку скоро вичерпується і внаслідок того наші кімнатні рослини не розвиваються як слід.

Розрізняємо органічні і мінеральні угноєння. До останніх належать солі, що їх даємо рослині в плинному стані. Не вільно їх дати забагато нараз, краще менше, а частіше. У продажі є багато родів угноєння, готових до вжитку. Не маємо змоги їх усіх тут вичи-

слити. В кожній городничій крамниці продають їх і на опакуванні докладно написано — як, коли й для якої рослини вони призначені. Цих приписів треба дуже докладно придержуватись.

Свіжо посаджених і пересаджених рослин не угноємо. Коли вони вже розрослися, угноємо їх від березня до вересня, себто в теплішій порі року. Великі рослини, що сильно розвиваються, повинні дістати більше угноєння, як малі, чи такі, що повільно ростуть. По кожному угноєнню слід усі добре підлити. Зимом більшість кімнатних рослин перебуває в стані зимового спочинку і тоді їх зовсім не угноємо. Ва-

КУХОВАРСЬКІ НАЗВИ

Ще про назву „брусниця“
(Гл. Н. Ж. 1964, ч. 11)

В нашому списку при назві брусниці ми подали замітку, що на Гуцульщині ці ягоди називають „гогодзи“, там же вони в горах ростуть. Ця назва є уживана на Зах. Україні. Треба її вважати за льокальну, бо на Східній Україні її зовсім не знають. Часто одна рослина має багато назв, а котру ми повинні вживати як головну й літературну, вирішують фахівці даної ділянки. Відповідними фаховими словниками ми користуємося.

Журавлина (рос. „клюква“) — про котру згадуєте, — це інша рослина, споріднена з брусницею. Росте у вогих околицях, дозріває пізно восени, ягоди часто збирають по перших морозах. Росте на Поліссі, а гогодзи — в горах.

Разом із чорниціями (гуц. **афини**) вони творять одну ботанічну родину брусницевих, по-латині *vacciniaceae*, а зокрема

Vaccinium vitis idaea L. — брусниця (гуц. гогодзи)

Vaccinium Oxycoccus — журавлина

Vaccinium Martillus L. — чорниця

Cranberry, що їх уживаємо в куховарстві, — це культивована брусниця, *blueberry* — це культивована чорниця.

Нам приємно, що читачки цікавляться цими справами, бо це нас заховає працювати далі в цій ділянці.

КРЕМИ

ЄВГЕНІ ЯНКІВСЬКОЇ:

Крем Еліксир проти зморшок	\$3.50
Підклад під пудер Еліксир (молочко)	\$1.95
Крім вітамінний	\$1.85
На порто й обезпечення додати по 20 ц. від штуки.	

зонки на балконах, що стоять у повному сонці, угноємо лиш увечорі або раненько і добре тоді підливаємо.

Пересаджуючи рослини, треба дати їм відповідну землю. Для всіх майже кімнатних рослин даємо до землі піску і торфу (піт-мос). Пісок найкращий гострий, грубий і чистий річний. „Піт-мос“ — це підквашений торф, що продається по всіх городничих крамницях.

Роман Коцик

Користаймо з досвіду

Зеновія Терлецька

Обід на 6 осіб

У наших приписах і плянах обмірковуємо звичайно обід на 6 осіб. Це передбачає можливість гостини, а не виключає також якогонебудь родинного свята. При меншій кількості осіб можна приміняти половину складників, а при більшій можна їх подвоїти.

Стравоспис обіду:

Овочевий коктейль, гл. Н. Ж. 1962, ч. 8
Юшка грибова з м'ясними галушками
Січена печеня з підливою
М'ята картопля
Зелена салата
Запечений каляфіор
Помаранчевий торт
Чай, кава

Грибова юшка з м'ясними галушками

Потрібно на юшку:

4—5 грибків (шапочки)
закришка
трохи м'яса (куряча лабка або ½ ф яловичини)
1 цибуля

На галушки:

1 цибуля
1 яйце
1 ложечка тертих сухариків
трохи борошна (муки)

Грибки і м'ясо приставити з закриткою і посолити. Коли вже зм'якне, тоді перецідити. Під час того, як вариться, зладити галушки. Змолоти частину м'яса і грибків, додати січену смажену цибулю, яйце й ложечку тертих сухариків. Все це добре перемнати і виробити в борошні (муці) кульочки завбільшки малого волоського оріха. Рахувати по 5 штук на особу. Кинути це на кип'ячу юшку, щоб заварилось. Коли галушки виплинуть наверх, тоді вийняти одну і спробувати.

Примітка: Галушки під час варення наростають, отже при вироблюванні треба це мати на увазі.

дно і боки вудженим салом (бейконом). Тепер уложити довруги боків реберця і зіп'яти їх зубочисткою. В середині наложити січене м'ясо, обтиснувши його. Зверху полляти гарячим товщем, всунути до гарячої печі і накрити покриткою. Пекти одну годину на 350 ст. Коли готове, викинути все на круглий полумисок і порізати трикутниками так, щоб кожна порція мала кусник січеної печені з реберцями на краю.

Запечена квітна капуста (каляфіор)

Потрібно:

каляфіор (квітна капуста)
2 ложки масла
1 ложка тертих сухариків
вуджене сало (бейкон)
2 ложки товщу
1 суха булка
кусник зеленої паприки
ложечка зеленої петрушки

Взяти свинячі реберця у формі смуги на долоню завширшки. Їх треба стільки, щоб обвести ними з середини ринку середньої величини (приблизно 22 інчі в обводі). При вимірюванні треба врахувати, що варені реберця дешо коротші від сирих. Реберця обібрати з товщу і поставити варити в солоній воді, аж зм'якнуть.

Окремо приладити м'ясо. Змолоти його, додати витиснену булку без шкірки, смажену цибулю, смужку посіченої зеленої паприки і яйце. Добре все вимісити.

Ринку виложити цілу, себто Січена печеня

Потрібно:

3 ф м'яса (може бути однорodne — або мішане, куряче, теляче та свиняче)
свинячі реберця у формі смуги, широкої на 3 інчі
1 цибуля
1 яйце

3 жовтки
3 ложки сметанки
1 ложка борошна (муки)

Квітну капусту (каляфіор) зварили в солоній воді, додаючи дрібку цукру. Вложити до скляної огнетривалої посудини, вимашеної товщем. Зверху полляти смаженим маслом із сухариками.

Під час того, як вариться квітна капуста ладити французьке ляне тісто. Розбити жовтки зі сметанкою і борошном (мукою) так, щоб було як на тонкі налисники. Цим тістом тоненько полляти гарячий каляфіор. Всунути до гарячої печі, щоб тісто запеклося (приблизно на пів години).

Помаранчевий торт

Потрібно на оріховий коржик:

3 яйця
3 ложки цукру
3 ложки мелених оріхів
1 ложечка борошна (муки)
трохи цитринової шкірки

На мигдальний коржик:

3 яйця
3 ложки цукру
3 ложки пареного, обраного і при-
смаженого мигдалю
1 ложечка борошна (муки)
трохи помаранчевої шкірки

На крижкі коржики:

5 унцій масла (¾ горнятка)
2 горнятка борошна (муки)
¾ горнятка цукру-мучки
4 сирі жовтки

Оріховий коржик. Втерти жовтка з цукром, мелені орішки вимішати з борошном і цитриновою шкіркою і додати до жовтків. Вбити тугий шум із білків, обережно вимішати з жовтками і виляти до вимашеної тортівниці. Вставити до вигрітої печі на 350 ст. на пів години.

При мигдалевому той самий поступ роботи.

Крижкі коржики. Замісити тісто з масла, борошна, цукру-мучки і жовтків. Поставити, нехай постоїть годину. Потім поділити на дві частини і розтачати на 2 коржики. Виложити до тортівниці і вставити до вигрітої печі на 350 ст. на 15-20 хвилин.

Перекладання торта. На спідкласти оріховий коржик і покрити (Докінчення на ст. 18).

Українська ВИШИВКА

ВИШИВАНА СУКНЯ

В останньому часі в українській під-советській пресі почали появлятися моделі з приміненням української ви-

Дівоча вовняна сукня, прикрашена вишивкою
A girl's dress, adorned with Ukrainian embroidery.

шивки. Ось один із них, що подає сукню двох кольорів.

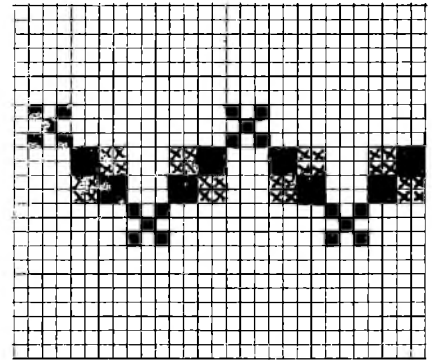
Сукня для молодої дівчини, комбінована з матеріалу двох кольорів. Верх зроблений із кремової вовни, а спід із брунатної.

Станик гладкий із рукавами. Спідничка зложена у складки. Брунатний пояс.

Вишивка вміщена по-середині спіднички. Хрестиковий взір, виконаний волічкою у двох красках — помідоровій і темнозеленій. З обох сторін широкого взору вміщені вишивані смужки, рівні й зикзакуваті. Їх треба розмістити у певному відступі від себе. Також місце зішиття двох матеріалів слід прикрити декоративною обміткою.

Обміткою в кольорах вишивки обведено виріз біля шиї і горішній шов рукава.

Цей модель уложила для вишивки Олена Гасюк, вчителька Вишницької школи прикладного мистецтва на Буковині.

Вишивані смужки можна відповідно чергувати
Embroidered strips border the design.

Середина взору для вишиваної сукні. Вишивати: нитками Муліне в красках помідоровій (ч. 900) і зеленій (ч. 904).

The large cross stitch design in two colors (orange, green).

Порадник нар. мистецтва

Стилева кераміка

У жовтневому числі Н. Ж. я прочитала про заснування поради народного мистецтва заходами СФУЖО, що при допомозі статей і показів поважає про чистоту стилю. А в тому ж числі журналу бачимо в англійській частині світлинку, на якій є виставлена „вишивана порцеляна“! Чи не було б добре застосувати діяння тих порадень також і до виставок? Це значить, що при кожній виставці народного мистецтва, навіть невеличкій, організатори виставки повинні засягати поради знавців. І то не лиш щодо стилевості

(Докінчення зі ст. 16)

ти його оріховою начинкою (гл. Н. Ж. 1962, ч. 10). Потім покласти крихкий коржик, на нього помаранчеву начинку (гл. Н. Ж. 1961, ч. 4). Потім знов крихкий коржик, а на нього кавову начинку (гл. Н. Ж. 1961, ч. 9), далі покласти мигдаловий коржик, як верхній. Все це покрити помаранчевою склицею.

Помаранчева начинка. Взяти 5 великих помаранч і обібрати ґрунтовно так, щоб не лишилось на них плівок. Шкірку з однієї помаранчі заварити в воді і змінювати воду 8 разів, щоб гіркість зійшла, а шкірка зробилась зовсім м'яка. Самі помаранчі покроїти дрібно і вкинути до ринки з 2-ма горнятками цукру. Додати до того зварену помаранчеву шкірку, дрібно посічену і смажити на легкому вогні. Мішати, щоб не пригоріло.

Коли мармелядка згусне і зробиться прозора, тоді втиснути туди сок із двох цитрин. Посмажити ще трохи, виїняти і вилити до слоїка. Коли потрібно, вживати.

Помаранчева склиця. Трохи білка розтерти добре зі соком із пів помаранчі. Далі додати ½ ф цукру-мучки і втирати. Коли хочемо мати грубу склицю, тоді можна дати більше цукру, а коли тонку, то вистачає стільки. Коли вже все добре втерте, тоді додати трошки спіненого (втертого) масла і вимішати.

експонатів. Бо не раз виробили народного мистецтва гарні й стилеві, але так багато їх накопичено, що не можна одного відрізнити від другого. Або ще й досі трапляється, що при декорації залі чи приміщення — ікону чи знак Тризуба вішають на килимі. Коли ж звернути увагу, що так не повинно бути, то ті, що влаштовують виставку чи декорують залу, дуже здивовані. Мовляв, вони ніколи не чули про те, що це мало б бути нестилевим.

Тамара Крижанівська
членка 33 Відділу СУА

Ваша правда, що Порадні Нар. Мистецтва повинні поширити своє діяння також і на виставки. Та як Ви прочитали в жовтневому числі, вони щойно починають свою діяльність. Найбільше проявили себе до тепер у Канаді, де заходами жіночих організацій стало кілька музейних збірок та є добрі знавці нар. мистецтва. Та в ЗДА також стараємось встановити, коли не порадно, то принайменше знавців нар. мистецтва в кожній окрузі.

Ми Вам дуже вдячні за цю заввагу, що зацікавить напевне всіх, що люблять українське народне мистецтво. Не раз при найкращому бажанні просунеться на виставку якийсь нестилевий експонат у виді „вишиваної порцеляни“ Коли б при влаштуванні виставки можна засягнути думки знавця, тоді таких помилок не було б.

Щодо вміщення картини чи Тризуба на килимі, то про те вже в нас писалося. Але не завадить ще раз про те поговорити й ми повернемось до тієї теми в найближчому часі. Ред.

Городничий порадник

ЯК ПЕРЕХОВУВАТИ ТРОЯНДИ НА ЗИМУ?

Минулої осені я повикопувала з городу 20 троянд, пообрізувала гілки й листя, посипала відкажучим порошком, щоб не плісніли і закопала в яму, глибоку на два фіти.

Три старі куці троянд (10-річні) я лишила в городі, пні обсипала землею до висоти 10 інчів, а залуззя окутала мішками.

У травні почала це поступово відкривати. Хоч було вже тепло, я все ще прикрила їх паперовими торбами перед сонцем, а за кілька днів відкрила їх зовсім. Скоро й гарно почали розвиватись і цвісти. Аж одного дня я зауважила, що ті куці почали чорніти від пня вгору. Галузки тріскали і чорніли, листя й квіт відпадали, а вкінці зісохли.

Ті ж троянди, що були закопані, я видобула зеленими й здоровими. Дала їх до води і поставила в гаражі у тін. По кількох днях присунула до вікна до сонця, а п'ятого дня висадила і прикрила перед сонцем.

Звичайно троянди десятого дня починають рушати. А вони щойно по місяці часу — так, що аж у липні дали перший квіт. Дві й до сьогодні ще не розвинулись, хоч пень здоровий і зелений. Хочу зазначити, що одна з тих двадцяти під час розвитку частинно потріскала й почорніла, але потім відросла.

Дуже прошу пояснити, чому ті троянди, що були закопані, так пізно почали розвиватись, а ті другі почорніли? Читачка з Едмонтону

Пень і галузки троянди можуть чорніти з різних причин, найчастіше через невідповідне угноєння або діяння прямого сонячного проміння. Це не є правилом, що троянди 10-го дня по посадженні починають вегетацію. Це залежить від погоди, місця посадки й відміни. Не подаєте, які у Вас відміни і на якій підкладці вони щеплені? Висаджені в травні, вони саме й у липні повинні цвісти.

Роман Коцик

Кожна організована громадянка знає, що своєчасно внесена передплата на журнал є здоровою фінансовою підставою для розвитку видавництва.

При зміні Вашої адреси...

Коли міняєте свою адресу, не забудьте повідомити про це адміністрацію нашого журналу. А то число блукає і спричинює кошти Вам і нам. При зміні адреси подайте й свою давню та залучіть 10 ц. на кошт зміни адреси в друкарні.

АДМІНІСТРАЦІЯ НАШОГО ЖИТТЯ

- Ukrainian Woman -

Our Pamphlet

Sometime ago our English-speaking Branches requested a pamphlet giving necessary information about UNWLA, its origin, its means of work and its goals. It was necessary, not only for our old members, but the new, and prospective ones and finally for other women's organizations, whom we contact.

In September 1964, after a long preparation we got it; and it now includes a detailed history of UNWLA and its different fields of work. It was much discussed, then re-written and finally appeared in its short form. The abundant material having been reduced to 10 narrow pages, with illustrations.

The front page is decorated with the monument of Lesya Ukrainka. She became a symbol of ardent love for her country and of striving towards freedom. The monument was erected by the Regional Council of UNWLA in Cleveland and is, up until now, the only monument of the poetess. Is it not linked profoundly with our work?

The introductory words about UNWLA and its goals are truly very good. Information about cultural activities, welfare, education, public relations and organizational work follow. All is rounded up, on the end cover, by the address of UNWLA, flanked by two leaves of "kalyna," the beloved and praised Ukrainian bush.

This fine piece of work was done by Mrs. Barbara Bachynsky, a member of UNWLA Audit Committee, aided by Mrs. Mary Dushnyk, Organizational Chairman and was accomplished in a short time.

**Think this over, member
You know right from wrong,
Are you an active member
Or do you just belong?**

International Cooperation Year

As the anniversary of the United Nations neared there arose the idea of a special dedication. At the suggestion of India's Prime Minister Nehru it should have become an International Cooperation Year. And this idea was accepted by its member organizations. They hoped to make known the amount of cooperative effort undertaken by and to provide an impetus for the acceleration of international cooperative efforts. Therefore 1965 was proclaimed an International Cooperation Year.

For this purpose a Preparatory Committee was founded which worked out an ICY program. A special effort was made to create a public image of international cooperation based on an awareness of the many UN activities to solve economic and social problems which are common to all nations.

The Conference Group of U.S. National Organizations, on the United Nations worked out a special program for all voluntary organizations. It seems that each organization could include itself in this drive. Even through small efforts cooperative actions can be created and reinforced. Therefore organizations were asked to plan projects and to propose them through their Headquarters.

The Ukrainian National Women's League was notified of it by the National Council of Women of the United States of America. At the Biennial Meeting in Oct. 1964, the Board passed a resolution in support of 1965 as International Cooperation Year and called upon individual and organizational members "to strengthen and expand" the activities of international cooperation. In December 1964 the Bulletin of the National Council asked us to

launch an international project for publication.

In our own work, we try to solve economic and social problems of women. Therefore our striving, in the international field is also aimed to strengthen ties in this direction or study problems of this kind.

Our projects we based on former achievements and experiences, taking in consideration that only well prepared actions could succeed. We chose one charity project and one economic problem to work out.

1. Adopt a Grandmother. It is a project working since 1958 among our Branches. They adopted old Ukrainian women in Europe, helping them with small amounts of money, women's magazines, and Christmas gifts. This action eased their loneliness and made them feel more confident for their future. Until now 32 UNWLA Branches adopted a grandmother of Ukrainian descent in France, Germany, Austria, Poland and Czechoslovakia. On the basis of this experience, women of all national groups, resettled to USA could develop this project for their old women in Europe, or other continents.

2. Study the Folk Art Production. Many agricultural countries are exploiting their folk art for economic purposes, producing souvenirs, textiles, embroideries, pottery and jewelry. The production is mainly the work of women.

However, when put on a commercial basis, the work often lacks a true artistic value and women workers are underpaid. With some care and good will this problem could be solved. Our project is to form a study workshop for folk art production, in various countries. The group should consist of folk art specialists and economists.

Portrayal of Christmas Traditions

The Ukrainian National Women's League of America, Branch 22 in Chicago sponsored the Ukrainian Christmas Around the World Program at the Museum of Science and Industry on Thursday, Dec. 17, 1964.

The children of the St. Nicholas Cathedral School, under the direction of their Program Chairman, Sister M. Bernarda presented a beautiful program in the afternoon. Sister M. Justine presented her group of students and they portrayed, in pantomime — The Ukrainian Christmas Traditions and variety of foods. Luba Marushka was the narrator. The second part of the program consisted of Ukrainian dances by our boys and girls who were well trained in this art by Sr. M. William. Olga Plachtynsky sang a solo — O Holy Night and Silent Night. The Girls Chorus of the St. Nicholas Cathedral School sang many reverent Christmas Hymns and Carols, conducted by Sr. M. Tharsilla.

While at the Museum our children had an opportunity to take part in the Disneyland, Telephone and TV Program. Speaking over the telephone and being seen in Disneyland, in California, they told the listeners about their participation in the Ukrainian Christmas Program, at the Museum, where they portrayed the Ukrainian traditions and customs. They displayed their beautiful Ukrainian costumes, showed off their long braids, sang a few Christmas carols and wished everyone in California a Very Merry Ukrainian Christmas.

During the evening performance, the combined choirs of the Ukrainian National Women's League of America and the Sla-

vuta Choir of the St. Nicholas Cathedral, under the direction of Dr. Yaroslav Kokorudz, rendered many beautiful hymns and carols.

The Ukrainian National Women's League of America Choir presented a colorful picture, dressed in their Ukrainian costumes of the Borshchiw region, when they sang a repertory of unique miniature folk carols.

Mr. Stephen Kosowsky, ballet master of the SUMA Ballet Group, members of the Ukrainian Youth Association of America, assembled the most popular and colorful folk dances, depicting the heritage of Ukraine. The dancers in our national costumes added gaiety and sparkle to the program. Mr. John Bordachivskyj accompanied the dancers, on his accordion.

The narrator was Mrs. Anna Wasylyowsky. She also delivered an address on the Ukrainian Christmas customs and traditions and wished everyone present a Merry Christmas, in the traditional Ukrainian phrase — "Chrystos Razdajetsia."

Credit must be given to Mrs. Solomia Kawka, who prepared the stage decorations portraying Ukrainian embroidery; to all the ladies that prepared the Ukrainian dinner, which was served in the dining room of the Museum and especially to Mrs. Olena Chuba and Mrs. Anhelyna Majka; to Mrs. Irene Rakusz, Misses Oksana Jarymowycz, Maria Iwasczuk and Messers. Borys Jarymowycz, George Senek and Damian Chuchuk, who decorated the Christmas tree with decorations of Ukrainian motifs, and to Mrs. Zenovia Lytwynshyn, our hostess.

Among those present were: Mr. Myron Fedoriw, whose musical arrangement of the Christmas Anthem was sung by both choirs, Mrs. Maria Jarymowycz, Vice-President of the Executive Committee of the UNWLA and Mrs. Luba Szandra, President of the UNWLA Regional Council of Chicago.

The Ukrainian National Women's League of America, Branch 22 is grateful to Dr. Yaroslav Kokorudz in directing their choir and for his kind efforts in arranging a varied repertoire of Christmas hymns, carols and folk songs for this program.

One of the aims of the UNWLA of Branch 22 is to preserve and promote Ukrainian traditions, language and art. For many years it has found great satisfaction and pleasure in presenting the Ukrainian culture to the American people. At present, Mrs. Sophia Krupka is President.

**Anna Wasylyowsky, Chairman
Public Relations UNWLA**

UKRAINIAN PROGRAM OF SONGS AND DANCES

The Ukrainian dancers who are members of Branch 85 will participate in the United Ukrainian Program of Songs and Dances, sponsored by the Ukrainian Congress Committee of America on Sunday, February 14th, 2 p.m. at the Brooklyn Academy of Music. The program is a repeat of the World's Fair program held July 19th at the Singer Bowl. Choreography by Vadym Sulyma, choral and orchestra will be directed by John Zadorozny. This will be a very lively and enjoyable program fit for the whole family. A part of the program entitled "The Trials and Tribulations of a Village Suitor" features Mr. Sulima as the village suitor and his solo is outstanding. He also dances a duet with Nataalka playing the daughter of parents portrayed by Mrs. Kay Symchik and Mr. Walter Bacad who want her to marry a rich suitor played by Mr. Roman Petrina. This is part comedy full of hilarious pantomime to music. The pranksters discourage the rich suitor and clear the way for the young suitor to get the consent of the parents customary in marriages. The program is 2 hours and 45 minutes.

K. S.

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1965

BOOK REVIEW

"Ukrainian Folk Tales" by Marie Halun Bloch

There has just come off the press of Coward-McCann, Inc., New York — 1964 — a book of the highest excellence, entitled "Ukrainian Folk Tales," by the already well-known author, **Marie Halun Bloch**. The book is illustrated by **J. Hnizdovsky**, whose works are in the Boston and the Cleveland Museums of Art. Both of these artists are Ukrainian born. (See back page).

The moment one looks at the book, even the cover, they become a child again. The illustrations and the Tales are equal in their charm, complimenting each other perfectly, in the nice ear of the reader, whoever he may be, a child indeed or a child grown tall, forgetting momentarily the cares of every day in the lives of the animals that live so vividly between the covers of the book. Cats, dogs, wolves, foxes, roosters, birds, bears that assume human attributes, not in the guise of fables, pointing a moral but rather for the sheer entertainment they give.

Holding three strands of ribbon is Lydia Kolodchyn, Organizational Chairman of the Regional Council — flanked by members of Chapter 81 and presidents of Sister Chapters.

To the memory of her grandmother, Marie Pelenska Zayshla, who passed down to her Ukrainian heritage and to American readers, with whom she gladly shares it, Mrs. Bloch has dedicated her book.

Mrs. Bloch's book is not merely entertaining, it is a scholarly piece of work. She has translated from the "Original Collection of Ivan Rudchenko and Maria Lukiyanenko." Eight stories are from the "monumental collection made by Rudchenko, Ukrainian ethnographer, and published in two volumes in 1869 and 1870 in Kiev, Ukraine. The remaining four are from the collection of Maria Lukiyanenko, Ukrainian historian and teacher and published in 1947 in Germany. Each of these two writers gathered the tales from primary sources — "from the lips of the people."

For its beauty and its content it is a book to be prized in any library.

On the cover of the book a gold label reads: "This identifies a book meeting the highest professional standards as entertainment reading for today's young people." **J. W. P.**

Spring again and once more hopes
In the sad hearth germinate
Once more I am lulled by dreams,
Visions of a happier fate.

Lesya Ukrainka

OUR LIFE

Edited by Editorial Board
Published by the Ukrainian
National Women's League
of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.

OUR NEW CHAPTER IN DETROIT, MICHIGAN

November 1, 1964 was a big day for the newly organized

A. Lobodocky, holding the wreath flanked by members and presidents of Sister Chapters.

Chapter 81. Sister members of all eight Chapters in the Detroit area gathered at the Michigan League Hall, to officially welcome, into the Soyuz Ukrainok family, its newest addition.

Mrs. Roma Dyhdalo, Secretary of the Regional Council, was the Mistress of Ceremonies and guided the program, in a warm and friendly, informal fashion. Children of members of Chapter 81 enriched the gathering by their charming performance of songs, instrumental music, and recitations.

Mrs. A. Lobodocky, president of the new chapter, briefly outlined the goals and the future path along which the members shall travel to attain them.

In a spirit of true fellowship, the program concluded over luscious refreshments provided by all Chapters. **A. V.**

IN LIEU OF FLOWERS

In memoriam of Adrianna and Zenon Klymyshyn \$5.00 for the Press Fund of Our Life.

Mr. and Mrs. Wm. Volker

At the Convention — a Special Session for American Born Members of UNWLA Branches

Ганна Черінь

Це — не я!

Кожен із нас знає, що як зробиш щось недобре, мама сердиться. Часом і покарати може, і погуляти на двір не пустить. А кому ж цікаво сидіти вдома біля вікна і дивитися, як то весело інші діти на дворі за м'ячем бігають? Ні, краще вже не робити шкоди.

Але часом шкода вчиниться, хоч ти того не бажаєш. Наприклад, як хочеш вигнати муху з хати, та промахнешся і розіб'єш вазу — чи хто б те робив навмисно? Або як у гарячий день відкрити вікна і забути їх зачинити, коли почнеться дощ — чи ж то комусь потрібно мати у хаті ставок?

Саме таке раз-по-разу стало траплятися Галі. Не тільки мама, а вже й дуже добряча бабуся Олена стала на Галю гримати:

— Ти, де повернешся, там золоті верби ростуть!

Галя оглядалася, шукала по всій хаті і ніяких золотих верб не бачила. Але вона добре бачила, що на неї сердяться. От і придумала Галя дуже простий спосіб, щоб збутися біди. Що б то не сталося, вона відмовлялася:

— Це не я!

Хтось розлив молоко на килим (цього разу завинив кіт Мурко) — Галя одразу: Це не я! В книжці сторінка розірвана (а це вже її власна книжка.) — Хтось луснув дверима, коли тато спить, і не можна його будити! — Це не я! (А в хаті в цей час нікого німа, крім Галі та бабусі, навіть і Мурка нема). — А хто це так наслідив по свіжо навоскованій підлозі, що ще не встигла просохнути?! — Це не я! — каже Галя, хоч відбитки її черевичків більш нікому не пасують. Так уже привчилася Галя до цих трьох маленьких слів, що стала схожа на куповану ляльку з машинкою всередині. Як натиснути гудзичок,

лялька говорить кілька слів, і всі ті самі. Отак і Галя.

Часом наша Галя говорить і нещопад. Одного разу спекла бабуся Олена дуже смачні коржики. Їла Галя, їла, всього не подужала. Два найкращих і найбільших лишила на буфеті, щоб завтра в школу взяти. А тим часом надійшов молодший братик Петрусь. Побачив коржики, та й питає:

— А хто це тут коржики поклав?

А наша Галя як тільки почула „Хто?“, далі вже не слухала, а зразу закричала:

— Це не я!

Братик і забрав ті коржики.

Одного разу в школі вчителька оголосила змагання на краший малюнок. Галя старалася, пильно вимальовувала ліс, а в ньому і ведмедя, і лисичку, і їжака, і білок на дереві, ще й зайчика під кущем. Ледве встигла закінчити. Але не встигла вже імени підписати, бо тільки що вивчила літе-

Олена Цегельська

На саночках

Одного гарного, зимового ранку малі діти вибігли до поблизького парку де з невеличкої гірки спускались саночками. Аж тут, знаєте, ні звідси, ні звідти, з'явилися два якісь незнані, нові, дещо старші хлопчики.

Вони зразу стояли збоку і приглядались до дітей, і до саночок. По хвилині діти стали розпитувати їх:

— А чого ви сюди прийшли? А звідкіля? А де ви живете? А як вас звати?

А хлопчики лише всміхались. А далі більшенький сказав:

— Мене звать Борис, а це мій брат Івась. Ми живемо он там. —

ри і ще „Р“ і „И“ не в той бік завертала. Так і здала малюнок без підпису.

Через кілька днів принесла вчителька малюнки і почала роздавати. Спочатку оголосила, хто взяв третю премію, тоді — другу, а тоді підняла один малюнок і спитала:

— А хто намалював оце?

Галя пізнала свій ліс із ведмедиком, лисом і зайчиком. Але за звичкою, на запитання „Хто?“ вона відповіла:

— Це не я!

— Якщо це не ти, то перша премія належить комусь іншому — сказала вчителька. — Чий це малюнок?

Всі мовчали і здивовано переглядалися. Кожний уже отримав свій твір; тільки на Галинім століку було порожньо.

— Це мій малюнок! — призналася тоді Галя. — Це я намалювала!

Так Галя ледве не втратила свою першу премію. І з того часу вона вже признається до всього, що вона зробила, до доброго — і до поганого.

І показав рукою. — У нас є свій шлях до санкування. А от ми прийшли подивитись на ваш.

А діти знова навипередки:

— О, бачите, який наш шлях стрімкий, ще й із закрутом. Звідтіля з самого вершка самі лиш великі хлопці і дівчата спускаються, а ми з он того, малого, побіч.

— Що-о-о? — здивувався Борис. — Це, кажете, страшний шлях? Ти чуєш, Івасю? — звернувся він до брата. — Та ми ще не з таких вмємо спускатись, а з таких, як хмарочоси, як які Карпати! А ви, он з такого мізерного — от лазите, мов ті черепахи... — І далі нахвалявся. А малі діти дивувалися, стояли з

отвореними, ротиками й ані чи-
цирк. Нарешті відважилась Муся.

— Ану, — каже, — візьми мої
саночки і спустись з он тої гори
і візьми цей закрут!

Тут знов Івась:

— Та що нам такий закрут!
Ми лише „фіть“ і вітер нам у ву-
хах засвистить — і ми вже на
долині.

А Борис:

— Угуум, а ми, навіть, по та-
ких малих горбках і трудитись не
хочемо. Але, якщо хочете побачи-
ти штуку — то приходьте тут
завтра зраня, ми вам покажемо..
(Тут він моргнув на Івася). — В
нас, знаєте, є маленька наша се-
стричка Дуня, побачите, як зруч-
но вона візьме цей ваш, ніби гріз-
ний, шлях і закрут. От, лише мах-
не і ви здивуетесь. То козак-дів-
чинка.

— Добре, добре! — закричали
діти. — Прийдемо завтра рано
подивитись.

Хлопчики відійшли, а діти дов-
го дивились їм услід та дивува-
лись чого вони, що кілька кроків
стають, про щось радяться і смі-
ються.

На другий день рано, в цей са-
мий час, збіглись малі діти із са-
ночками до парку, на умовлене
місце. Дещо здивувались, коли
побачили там лише Івася, який
видно чекав на них.

— А чому ти сам? А де Бо-
рис? А де ваша сестричка? —
розпитували.

ХОДИТЬ ЗИМОНЬКА-ЗИМА

Озиваються, мов діти,
і травичка, і куші:
„Намочили нас дощі,
в нас ні плащика нема,
ані ковдри, ні рядна,
ані теплої хустинки —
зовсім одягу нема“.

Ходить зимонька-зима,
всіх розпитує сама:

„А кого я буду гріти,
в кого одягу нема?“
Враз посипались сніжинки,
як легесенький пушок,
і кушам колочі спинки
криє теплий кожушок.

А на змоклий травничок
ліг біленький рушничок.
То клопочеться зима,
укриває їх сама.

Г. Чернобицька

А Івась:

— Не журіться! Є і мій брат
Борис, і сестричка Дуня. Он вони
вже поза кушиками, боком потяг-
нули вгору саночки.

Діти цікаво глянули вгору і
справді побачили, що збоку са-
ночкового шляху щось темне ру-
хається. Хвилинку стояли тихо.
Чекали. Нагло вже на шляху по-
бачили малу закутану постать.

— Є, є! — зскричали. — Он
вона! О, і Борис там! О, вона
вже спускається! Дивіться!

Тепер діти з великим хвилюван-
ням і тривогою слідували, як са-
ночки беруть розмах із цієї ви-
сочини. А саночки вже мчали
стрілою.

полозами, тай маленьку постать

Але, але... що це таке? Чому ж
саночки з дівчинкою летять вниз
так дуже скоро? Не керує саноч-
ками, сидить мов намальована!
Та ж вона якось так безтурботно
летить вділ, немов коміть голо-
вою. Занепокоїлись діти, та й до
Івася:

— Чому ж вона не керує? Іва-
сю! Ось уже й закрут! О, як це
страшно! — кричать тривожно. —
О, як страшно! — Муся зажму-
рює очка: — Ох, вона не впаде!
— маю не плаче. — Ах! Рятуйте!

А Івась? Нічого. Спокійно ди-
виться, ще й всміхається. Рап-
том закрут, а саночки „беркиць“
(Докінчення на обгорті)

Діти з тривогою слідували, як саночки беруть розмах

Із наших, в останніх роках започаткованих починів, найкраще розвинулась **Добровільна Жіноча Служба**. Спроба створити гурт суспільних працівниць у Дітройті — себе оправдала. Маємо тут охочих жінок, навіть з-поза членства СУА, що на заклик підуть відвідати хворих, пособити в домашній роботі, відпровадять до лікаря і т. д. Це є доказ, що всюди можемо знайти жінок доброї волі, всюди б'є для нещасних щире людське серце. Треба тільки заохотити їх до того!

**

У нашій роботі суспільної опіки зустрічаємось із **іншими установами суспільної опіки**. Нелегко є налагодити співпрацю, але до того ми повинні змагати. Найбільша трудність у тому щоб знайти для нас відповідне місце. Не хочемо проводити в кожній акції, але й не бажаємо бути лиш допоміжним чинником. Треба вимагати відповідного признання, але й відповідати вповні за перебрану нами ділянку.

**

На першому плані нашої роботи тепер — **Дім для Старших**. Цього вимагає наша дійсність, цим журиться тепер ціле суспільство. Намітився вже почин ЗУАД Комітету зі співучастю нашої Централі у Філадельфії. Але висуватись також ініціатива поодиноких осередків, як дієцезального в Шикаго або громадського в Рочестері. Всюди потрібно нашої уваги й доброї волі. Без участі жіноцтва ні один Дім для Старших не постане.

**

Наша **допомога вживаним одягом** повинна скеруватись не тільки до європейських країн, але також і до Бразилії. Показується, що там є багато потребуючих українських людей що радо привітали б таку поміч. Організація Українських Жінок у Бразилії й Інститут Катехиток можуть послужити за розподільні.

Ольга Макар

Реф. сусп. опіки Гол. Управи

Вітаємо!

Знов починається новий рік нашої організаційної праці. Тим важніший для нас, що вже завершить 40 літ праці Союзу Українок Америки.

Кого приєднали наші Відділи в цьому році? Пригляньмося членкам округи Філадельфії, що вступили в 1964 р. до СУА. Привітаймо їх у наших рядах, щоб вони чулись справді членами нашої великої організованої сім'ї!

2 ВІДДІЛ СУА, ЧЕСТЕР

Марія Болонка
Тамара Захарків

10 ВІДДІЛ СУА, ФІЛАДЕЛФІЯ

Іванна Криль
Олена Крохмалюк
Ярослава Лихо
Варка Чубата

11 ВІДДІЛ СУА, ТРЕНТОН

Надія Фас

13 ВІДДІЛ СУА, ЧЕСТЕР

Надія Баган
Мар'я Кобирилка
Ірина Сольчаник
Павлина Сьома
Марта Янчак

41 ВІДДІЛ СУА, ФІЛАДЕЛФІЯ

Анна Дзівак
Олександра Коновал
Люся Копанайко
Ольга Михалюк
Стефанія Обушак
Анна Пиртко
Володислава Харина

42 ВІДДІЛ СУА, ФІЛАДЕЛФІЯ

Марія Меца
Розалія Прихоженко
Марія Потейчук

43 ВІДДІЛ СУА, ФІЛАДЕЛФІЯ

Євгенія Гаманюк
Звенислава Захарчук
Вікторія Маковська
Наталія Масюк
Емілія Михайловська

44 ВІДДІЛ СУА, ФІЛАДЕЛФІЯ

Софія Гайдарівська
Ольга Сас

48 ВІДДІЛ СУА, ФІЛАДЕЛФІЯ

Осіпа Ленчук
Анна Містерман
Анна Прядка
Єва Роман
Параскева Романюк
Катерина Стефанів
Марія Халус

54 ВІДДІЛ СУА, ВІЛМІНГТОН

Стефанія Грицушко

ЕКЗЕКУТИВА СУА

Річні Збори Головної Управи

У днях 23.—25. жовтня 1964 р. з'їхались у Філадельфії членки Гол. Управи на свій щорічний З'їзд. Дня 23. жовтня о год. 10-тій рано голова п-ні Олена Лотоцька відкрила його молитвою. Після ухвалення порядку нарад приступлено до звітів.

Звіт **секретарки** п-ні Ірини Качанівської дав короткий перегляд усіх важніших подій за останній рік. Це були ухвали засідань Екзекутиви, що служили потім за підставу до об'їзників чи листування. Із них найбільше радувала кількість нових Відділів, заснована в цьому році.

Слідували звіти містоголов. **Перша містоголова** п-ні Стефанія Пушкар спинилась докладніше на двох подіях, а

саме — відслоненні пам'ятника Т. Шевченкові у Вашингтоні та прийнятті для визначного американського жіноцтва на Світовій Виставці в Нью Йорку. В першій Союзянки взяли організовану участь та виявили своєю чисельністю й одностроями відданість і готовість. П-ні Пушкар припало вести групу СУА в поході. Другу прийшлося організувати Окружній Раді СУА в Нью Йорку. Серед трудних умов (будний день, високі кошти вступу) проведено гостину, що згуртувала визначних представниць американського жіноцтва й інших національних груп. У привяності околє 100 осіб вислухано промов та кілька точок програми. Союзянки знов доказали, що підчиня-

ються починам своєї організації та розуміють її ціль. Із цього вносить пані містоголова, що ми готові до дальших і більших потягнень у наших виступах і зв'язках.

Звіт **третьої містоголови** п-ні Марії Яримович із Шикаго дав повний погляд на працю цього осередку. Головна її увага була звернена на скріплення становища Окр. Ради СУА. Її заходи в тому напрямку себе оправдали й Окр. Рада здобула собі признання й пошану. Дальше пані містоголова приділювала певну увагу новим проектам, як підготові Виховного Семінара, Курсу провідниць дитячих світличок, Гурткові Книголюбів і закупові Дому СУА.

Почались звіти референток. **Культ.-освітня референтка** п-ні д-р Євгена Єржківська накреслила коротко осяги за минулий рік. Вшановано — 40-ліття смерті Ольги Басараб, 50-ліття смерті Лесі Українки і 100-ліття народин Ольги Кобилянської. Виведено кілька п'єс із Конкурсу Сатири СУА. Зготовлено портрети визначних жінок. Проведено Конференцію культ.-освітніх референток. На майбутнє поставила домагання — конкурсу сценек обрядового характеру, інструкцій примінення нар. мистецтва в модерній хаті і репертуару для жіночих хорів. Навела різні роковини, що припадають у 1965 році, і їх слід відмітити у Відділах СУА. Пригадала конечність улаштування авторських вечорів та засновування Гуртків Книголюбів.

Виховна референтка п-ні Анна Богачевська вказала у своєму звіті те, що вдалося виконати. У 6-ох Відділах відбулись дитячі зустрічі, засновано 5 дитячих світличок (Ютика, Нью Гейвен, Шикаго, Вашингтон, Амстердам). Окр. Рада СУА у Філадельфії провела двічі Вих. Семінар. В Окр. Радах відбулись Конференції Вих. Референток, що дали цінний матеріал. Однак не в усіх Відділах є виховні референтки і через те виховна праця не всюди наладнана.

Референтка сусп. опіки п-ні Ольга Макар вказала на шляхи, якими йде суспільна опіка Відділів СУА. Це є в більшості допомога українцям за океаном у формі патронатів над школами й бабусями та при допомозі одягових пачок. Але вже наладнується й допомога українській людині на місцях. Її значно трудніше провадити, бо вона не вимагає грошових датків, а радше моральної підтримки й опіки. Тому ті,

що керують нею, мусять бути обзнайомлені з сучасними методами праці та знати американські установи суспільної опіки. Треба притягнути до співпраці фахівців сусп. опіки, запрошувати їх до доповідей і статей. Окрім того потрібний є гурт жінок, що хотіли б провадити таку добровільну службу, як відвідувати хворих, інтервенції по шпигалях та установах сусп. опіки. Референтка створила таку групу в Дітроїті з добрим вислідом, але згуртувала в ній членок і не-членок СУА, щоб використати всіх людей доброї волі. Також співпрацює стисло з іншими чинниками суспільної опіки, як парохіями і Т-вом „Самопоміч“.

Оце звіт повідомлення доповнила п-ні Олена Лотоцька вісткою про **Захист Старих**. У Філадельфії постав Комітет під протекторатом ЗУАДК-у, зложеної із представників різних організацій. Намічено створити тут захист під окремим провідом, що дав би приміщення українським старшим людям із цілого краю. Пані голова ввійшла теж до Ініціативного Комітету, але хотіла б заслухати думки Гол. Управи щодо дальшої участі СУА.

Референтка зв'язків п-ні Анастасія Вокер пригадала, що засади ведення зв'язків подала в Н. Ж. по XIII Конвенції СУА. В бїжучому році тільки Окр. Рада СУА в Шикаго засягнула в неї поради, запросивши її з виступом дня 7. грудня 1963 р. Передискутувала вона також справу зв'язків із орг. референткою п-ні Марією Душник, яка розгорнула добрі зв'язки на терені Нью Йорку. В загальному можна сказати, що Окр. Ради СУА та Відділи дбають про зв'язки, хоч придалось би шукати в них нових доріг і теренів.

Референтка преси п-ні Осипа Грабовенська подала осяги ювілейного року „Нашого Життя“. Відділи СУА відгукнулись дуже живо датками на пресовий фонд, Окружні Ради СУА влаштовують відзначення 20-ліття. Клич придбати в ювілейному році хоч одну передплатницю приніс около 150 передплатниць. Його мусимо продовжувати, якщо маємо поширити число до 40 сторін на постійне.

Господарська референтка п-ні Марія Величко подала короткий перегляд своєї ділянки. Відділи зацікавлені господарськими показами, змагають до власного інвентаря і домівки.

Редакторка журналу п-ні Лідія Бурчинська відмітила осяги в поодиноких ділянках журналу. Це було —

збільшення організаційного матеріалу, нова анкета на тему видатних жінок, збільшення матеріалу про народне мистецтво, відновлення кутка мови, огляд градуанток, кращий контакт з англомовними Відділами. Ствердила однак, що не всі Відділи звітують. Збільшення англомовної частини вимагає окремої редакторки. Технічні труднощі спричинюють спізнення чисел.

Дня 24. жовтня 1964 були назначені звіти голов Окружних Рад СУА. Тоді теж відбувся звіт **організаційної референтки** п-ні Ірени Кашубинської. Вона ствердила ріст організації, бо у звітному році постало 5 нових Відділів (78 Вашингтон, 79 Бостон, 80 Сан Хозе, 81 Дітроїт, 82 Бронкс). Росіслано звітні листки, що їх виповнило 40 Відділів. На підставі тих звітів зладжено огляд, що дав цінні інформації про працю СУА. В житті громади СУА все ще не має належного місця і треба його за кожним разом з трудом виборювати. Для популяризації організаційної тематики вона почала рубрику в Н. Ж.

Орг. референтка англомовних Відділів п-ні Марія Душник розказала про свої заходи організування тут народжених жінок. Їх зацікавлення відмінні і тому треба би підібрати їм децю іншу програму. Зокрема треба подбати про англомовні обїжники й інші матеріали та побільшити англомовні сторінки в журналах.

(Далі буде)

ДО ПРЕСОВИХ РЕФЕРЕНТОК

Пресовим референткам Відділів СУА дякуємо за співробітництво й на початку року прохаємо й надалі інформувати нас про працю в Окружних Радах і Відділах СУА. Хоч звітування є задовільне, проте нерівномірне: деякі Відділи пишуть щомісяця, а інші обзиваються лиш зрідка. Було б побажане, щоб кожен Відділ звітував про свої річні збори та, по зможі, подавав піврічне звіт повідомлення зі своєї діяльності.

Звіти пресових референток слід писати чітко і з відступом на одному лиш боці паперу. РЕДАКЦІЯ

Коли в Вашій місцевості немає Відділу СУА, зберіть гурт жінок, щоб його заснувати. Для цього потрібно 10 одиниць, що хочуть жити організованим життям.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Виховний Семінар Окр. Ради СУА

Багато говорять і пишеться про виховання дітей і та тема стала одною з найбільш популярних, мабуть тому, що досвід із dorостаючою молоддю стає доволі сумним. Не маю тут на думці лиш українську молодь, але молодь узагалі в Америці, бо й наша молодь є її складовою частиною.

Мабуть, під впливом різних подій на фронті розгойдання, а то й злочинів молоді, заговорили різні чинники, зацікавлені в будучності не лиш одної нації, але цілого людства. Бо певно — які діти така молодь, яка молодь такий нарід.

Союз Українок Америки, як жіноча організація, яка у великій мірі складається з молодих матерей, зайняла певне становище до виховання української дівчати в українській душі, поручаючи Окружним Радам улаштування Виховних Семінарів, що мають прийти з допомогою нашим матерям. Бо й справді знаємо всі, що виховання дітей є одною з найважчих проблем, а майже кожна мати підходить до цієї проблеми невідготованою. Молоді дівчата вчать в школі варити, шити, вишивати, але досі ніхто не пробував заложити для дівчат курсу виховання дітей. Часто-густо молода мати зовсім не здає собі справи з цієї великої ролі, яку вона відіграє в житті власної дитини, а часто й цілого народу.

В неділю, 18. листопада 1964, заходами Окр. Ради СУА влаштовано Виховний Семінар із програмою:

1. Стефанія Гук: Медичні аспекти у вихованні дітей.
  2. Леся Храплива: Українська дитяча література дошкільного віку на еміграції.
  3. Леонід Полтава: Українська дитяча література в УССР.
- Одночасно відбулась виставка і продаж книжок для дітей дошкільного віку. Виставку влаштувала культурно-освітня референтка п-ні Е. Енсен при допомозі „Книгоспілки“ та „Говерлі“. Крім того була влаштована „Дитяча Світличка“ для дітей від 4 до 7 років під опікою пань: М. Головей, А Книш, Л Котлярчук і О. Рак. В цей спосіб

матері мали змогу взяти участь у Семінарі. Всіх дітей у „Дитячій Світличці“ було 17, а матерей і кількох батьків около 40. Програма була різноманітна і незвичайно интересна. По доповідях розвинулась жива дискусія, яка у великій частині оберталась довкруги двомовности дітей та телевізійних програм, чи радше над тим, чи корисно є дозволяти дітям дивитись на телевізію.

Майже всі, що забирали слово в дискусії, твердили, що телевізія не є шкідлива, лиш треба давати дітям відповідні програми. Багато присутніх закупили дитячу літературу. Програмою проводила вміло голова п-ні Наталія Чапленко.

Без сумніву, такі Виховні Семінари мають велике позитивне значення у вихованні дітей і їм треба надати ще більшої ваги, бо що нам із того, як „посядемо землю, а втратимо душу дитини“?

Марія Демидчук
пресова референтка.

Ювілей голови 1 Відділу СУА

Дня 12. грудня 1964 р. відсвяткував 1 Відділ СУА ювілей своєї голови п-ні К. Пелешок, яка вже двадцять років очолює цю нашу клітину. Не диво, що Союзнянки постановили відзначити цей ювілей окремим вечором та зробити їй несподіванку, що вповні їм удалося. Влаштуванням свята зайнявся спеціальний ініціативний комітет, у склад якого ввійшли такі пані: Головей, Куровицька, Сулжинська, Котлярчук, Гой, Савицька, Папуга, Рудик і Секрета. Святком проводила імпровізована референтка п-ні Сулжинська. Пані Куровицька привітала ювілянтку та вручила їй від Відділу подарунок — золотий браслет. П-ні Головей подала в ширшому рефераті огляд праці ювілянтки за час її 20-літнього головування. Двадцять років праці, це не двадцять днів, ні навіть двадцять місяців, це повних двадцять років наполегливої і жертвенної праці для народу. Це для неї, як писав Ів. Франко, „ти мій рід, ти дитина моя, ти вся честь моя й слава“. Опісля п-ні Бенцаль, як найближча співробітниця і приятелька її, подала спомини зі спільно пережитих днів праці в СУА та ЗУАДК-у, де оби-

дві пані жертвенно працювали. Далі слідувала гумореска про головуство, що її написала п-ні О. Сливка спеціально з нагоди ювілею, а відчитала її п-ні Котлярчук, з причини відсутности авторки. Інформаційний листок про працю комітету прочитала п-ні Гой. Ювілятка, зворушена до сліз таким гарним прийняттям, як і зробленою їй несподіванкою, подякувала присугнім за пам'ять. Від чоловіків за прийняття подякував п. Гой, підкреслюючи ту родинну атмосферу, що завжди панує на прийняттях у Відділі, та заохочував плекати далше ці товариські традиції. Спеціально тепер, у часах усяких культурних вимін та коекзистенції, де ворог старається всіми силами нас розложити знутри, такі зустрічі побажані частіше. Вікниці п-ні Головей подякувала від імені Відділу чоловікові ювілянтки п. Пелешкові за його велике зрозуміння та увагу для громадської праці своєї дружини.

Вечір відбувся із прийняттям, що його так старанно підготували пані з комітету. П-ні Куровицька на покриття коштів його пожертувала суму 50 дол., за що присутні нагородили її бурєю оплесків. На закінчення вечора переведено збірку на інвалідів, що дала 57 дол., та на видання архівів Українських Січових Стрільців 23 дол. Як ініціатором, так і жертводавцем належиться щира подяка, а нашій дорогій Ювілянтці „многих літ“ та сил до дальшої праці на народній ниві. М. Л.

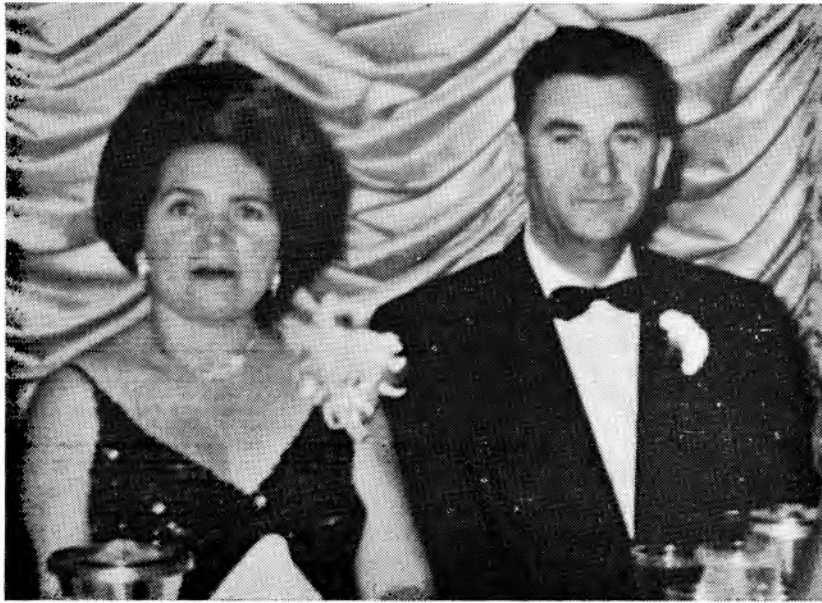
З товариської хроніки 4 Відділу СУА

В містечку Жидачеві, що в Зах. Україні, пам'ятного 1939 р. повінчались і почали своє подружнє життя п-во Софія й Осип Серафимі. Страхіття війни й окупаційних режимів не дали зазнати радості й спокою. У 1944 р., коли большевицька навала посунула на Захід, вони — як багато українських родин — із боєм покинули рідне місто і подались у невідоме, на чужину, зазнаючи всіх невідомостей і терпіння скитання.

Велика країна волі прийняла їх у 1954 р. Тут почалось їх нове, свобідне життя. Сьогодні — оглядаючись на свій 25-літній подружній шлях — та з тугою за рідним краєм, радіють. Бо виховали дочку і поблагословили її на подружнє життя та втішаються двома внучатами.

Пані Софія — діяльна членка нашого Відділу, Жіночої Секції Українського Демократичного Клубу. Вже понад 10 років вона в ньому секретаркою,

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1965

П-во Софія і Осип Серафим із Нью Йорку
Mr. and Mrs. Serafim of New York City celebrated their 25th
wedding anniversary.

отже на своїх повакаційних сходах Відділ вшанував її з приводу подружнього ювілею. Голова Відділу п-ні Анна Кізіма привітала ювілятку, побажала їй щастя й радості на дальшому шляху життя і вручила їй весільний коровай із срібною короною, а як подарунок від Відділу — гарну кераміку в українському стилі. По цьому врочистому привітанні закінчено вшанування малим прийняттям. Щоб це вшанування залишило по собі корисний слід, п-во Серафимі зложили пожертву 20 дол. на пресовий фонд Нашого Життя з нагоди його 20-ліття. Щире Спасибі!

Вітаємо нашу членку пані Софію та її чоловіка папа Осипа і кличемо їм „Многая Літа!“.

Іванна П. Бенцаль
пресова референтка.

ДІТРОЙТ, МИШ.

Золотий ювілей

Дня 23. вересня 1964 р. зійшлися родина і членки 5 Відділу СУА та гості до Клубу Березівського, щоб ушанувати п-во Анну й Андрія Патра з приводу їх золотого ювілею подружжя.

П-во Петра прибули до Америки з с. Кутузів, пов. Підгайці, і замешкали у Фултон, Н. Й., де й повінчалися у 1914 р. До Дітройту переїхали у 1915 році, де зараз включились у громадське життя. Господь Бог поблагосло-

вив їх двома дітьми, дочкою і сином, що зайнялись улаштуванням прийняття, запросивши рідню і приятелів на обід в їх честь. О год. 3-тій по полудні около 200 осіб засіло коло столів і стали очікувати ювілятів. Врешті прийшли вони в супроводі довголітніх приятелів п-ва Миколи й Анни Круків. При вході привітали їх діти — дочка Анастасія з чоловіком Володимиром Гамера і їх двоє дітей та син Богдан із жінкою Ольгою і трьома дітьми.

Слідував добірний обід. По обіді товстмастер п. Крук привітав гостей і розказав дещо про ювілятів. П-во Патра належать до нашої парохії Неп. Зачаття від початку її заснування. Є членами Відділу Укр. Нар. Союзу. Пан Андрій Патра є членом Демократичного Клубу, а п-ні Патра є активною членкою 5 Відділу СУА. Вже довгий час є головою Контр. Комісії і доброю дорадницею в усіх справах. Також належить до Сестрицтва при нашій парохії.

Від 5 Відділу СУА привітала ювілятів голова п-ні Текля Гринчук і вручила їм від Відділу подарунок. Обширніше розказала про заслуги ювілятки в нашому Відділі п-ні Будзол, бо обидві разом працювали 28 років. П-ні Феся Сіділо розвеселила присутніх, приспівуючи ювілятам весільних пісень. Потім п. Крук представив замісцевих гостей, що прибули на це родинне свято. Це були — пп. Настя

і Тарас Сеньків і Гледіс, Микола й Анастасія Дідуники з Сиракуз. Також представив родину ювілятів, а також сестру п-ні Патри п-ні Анастасію Бездзіш з чоловіком Михайлом. Від родини промовив син Богдан, що подякував батькам за гарне виховання та побажав їм ще довгих літ.

При кінці забрали слово ювіляти. Подякували дітям за таку гарну несподіванку, а гостям, що так численно зійшлися і вшанували разом із родиною день їх золотого ювілею. Співом „многая літа“ закінчено цю частину свята, бо при музиці й танках гості забавлялись до пізньої ночі. З цієї нагоди п-во Патри зложили 10 дол. на пресовий фонд журналу.

Павлина Будзол
пресова референтка.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Андріївський Вечір 10 Відділу СУА

Традиційний Андріївський Вечір 10 Відділу СУА відбувся 20. грудня 1964 в салі Української Громади, при заставлених перекускою столах.

Як ведучий дотепно проводив програму ветеран української сцени, артист Богдан Паздрій. На програму зложивсь наступні точки:

Традиційне виливання воску, получене з коментарями і ворожбою та співом у виконанні артисток Оксани Рудакевич і Лізи Чепіль. Тексти у виступах цих артисток були частинно парафразовані та актуалізовані до теперішніх обставин.

Артист-співак Іван Самокішин відспівав композиції Вол. Третьяка до слів Лесі Українки та композиції Гр. Кистастого.

Артистка сцени Ліза Чепіль відспівала декілька текстів і мелодій музичного укладу Надії Недільської-Слободян до слів Ю. Лаврівського, Лесі Ли-

П-во Анна й Андрій Патра з Дітройту
Mr. and Mrs. Patra of Detroit celebrated their 50th wedding anniversary.

сак, Олі Селезінки й Олега Лисяка, скомпонованих п-ні Іриною Чумовою та іншими.

Знаменитий супровід до пісень і рецитацій був у руках п-ні Ірини Чумової.

Виступи артиста Ярослава Пінота-Рудакевича розсмішували публіку у знаменитих монологів, актуальними, гумористичними дегресіями. Були веселі скечі цього артиста з інтерлюдіями Оксани Рудакевич та новітні коляди, що їх відспівали Оксана Рудакевич і Ліза Шашаровська-Чепіль.

У другій частині програми Оксана Рудакевич рецитувала власний вірш „У день грудневий“. Іван Самокішин відспівав дві пісні. Артистки Оксана Рудакевич і Ліза Шашаровська-Чепіль виступили з в'язанкою актуальних співомовок, а артист Пінот-Рудакевич дотепло представив „наших“ у краю та за границею й їхню культуру. У „Фіналі“ виступили всі виконавці разом у народній парафразованій пісні „Гей, гук мати, гук“.

На закінчення голова 10 Відділу СВА п-ні Наталя Лопатинська подякувала артистам-виконавцям за знамениті виступи і жертвенну співпрацю, а публіці за приязність. З черги членки 10 Відділу СВА зложили своїй членці п-ні Оксані Рудакевич сердечну подяку за її труд та привітали її не лиш як артистку, але й поетесу.

Олена Цегельська
прес. референтка

МАЯМІ, ФЛОРИДА

Відзначення 1. листопада

Не в золотоверхій столиці України, Києві, не в стародавньому Львові, за яких поклали буйні голови наші відважні сини України, а в далекому Маямі відзначено „Перше Листопада“.

Різними способами і шляхами ведеться боротьба за Українську Державу. Один із них — це не забувати тих геройських чинів, що ними позначений наш шлях до волі. А ним є також — Листопадовий Зрив.

Українська громада в Маямі зібралась 22. листопада 1964 р. в Укр. Америк. Клубі щоб відзначити цю подію та шанувати пам'ять тих героїв, що загинули під час визвольних змагань. Вранці в обох церквах відбулись молебні і панахиди, а в 7-й год. вечора академія. П. Петро Пусило, голова Центр. Комітету в Маямі, привітав присутніх, подякував о. О. П. за зворушливу промову в церкві і закликав

усіх однохвилинною мовчанкою шанувати смерть президента Дж. Кеннеді, полк. Андрія Мельника і всіх героїв, що борюлись за Україну. Хор нашого Відділу під диригентурою п-ні Ольги Павлової виконав американський гимн. П. Пусило замість вступного слова відчитав лист від о. Хабурського, учасника визвольних змагань з Торонта, що кожної зими приїжджає до Маямі. Отець бажав успіху всім виконавцям програми і вітав усіх присутніх на академії в честь Листопадового Зриву. Доповідь про Листопадові події прочитав п. Василь Подубинський, бувший УСС і учасник визвольних змагань. У доповіді він на світлив соборницькі прагнення Галичини під час визвольних змагань, що завершилися 22. січня 1919 р. актом злуки. Реферат був добре обдуманий і охоплював найважливіші моменти боротьби. Жіночий хор під орудою п-ні О. Павлової виконав „Ой, у лузі червона калина“, „Гей же ставайте рядами“, „Ой, видно село“, „Іхав стрілець на війноньку“, „Нема в світі кращих хлопців“, „Стоїть явір над водою“. П-ні Павлова вложила багато сил, уміння і терпеливості, організуючи цей жіночий хор, за що їй уся громада в Маямі дуже вдячна. Треба також відзначити, що наші Союзянки-співачки своїм хором дуже гордяться, охочевчаться і виступають майже на всіх громадсько-культурних вечорах. Шкода тільки, що молоді жінки й дівчата не приєднуються.

Доповідь англійською мовою прочитав проф. Криса, що з'ясував присутнім, чому ми відзначаємо Листопадові події, наші завдання на еміграції у продовженні боротьби за вільну Україну та ролю України на міжнародньому форумі. Доповідь була дуже цікава і змістовна.

З деклямаціями виступили п-ні Розалія Пусило, що з великим чуттям предеклямувала пролог до поеми Ів. Франка „Мойсей“, і п-ні Марія Венгльовська, що виголосила вірш „День Першого Листопада“. Молоденькі музиканти брати Мікей виконали „Січовий марш“, а діти п-ва Русинів предеклямувала: донечка „Я є українка“, а син „Українець я маленький“.

Програма закінчилась гимном „Ще не вмерла“, що його виконав жіночий хор під орудою п-ні Ольги Павлової із співучастю всіх присутніх.

Програма була добре уложена; спів, доповіді й деклямації переплітались і

присутнім було легко сприймати її. Треба відзначити, що виконавці до неї серйозно і добре підготувались.

Сцена була гарно удекорована. В центрі висіли портрети полк. А. Мельника і президента Кеннеді в жалібній оправі та гасло 46-ліття Першого Листопада, це все у рамках зеленого галуззя, що його в Маямі ніколи не бракує.

Бажано було б, щоб у таких імпрезах більше брало участь молоді й дітвори, бо коли замолоду не привчаться шанувати наше минуле, то не буде кому продовжувати нашу боротьбу за Українську Державу. Збірку признано на потреби інвалідів. **О. П.**

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Доповідь „Із мережі світових об'єднань“

20 Відділ СВА скористав із того, що має поміж своїми членками видатних представниць жіночого руху і влаштував з їх допомогою вечір доповідей. Дня 27. листопада 1964 п-ні д-р Наталя Ішук мала розказати про свою подорож на Конгрес Міжнар. Жін. Союзу в Триєсті, а п-ні мгр. Ірина Пеленська про участь у З'їзді Панамериканської Української Конференції у Вінніпегу.

Вечір відкрила голова Відділу п-ні Михайлина Чайковська, вітаючи доповідниць і численних присутніх. Провід вечора передала в руки п-ні Стефанії Пушкар, містоголови Гол. Управи. Першу доповідь мала п-ні Наталя Ішук, що репрезентувала СФУЖО на Конгресі Міжнар. Жін. Союзу в Триєсті. Конгрес, що проходив під гаслом „П'ятнадцятиліття Деклярації Прав Людини“ — був спрямований на допомогу й підтримку жіноцтва Азії й Африки. Делегації з тих країн були дуже численні. Вони поводитись самопевно і сприймали цю опіку, як щось їм належне. Постава жіноцтва західних країн нагадувала „старшу сестру“, що помагає молодшій вийти у світ. На цьому тлі представниця СФУЖО могла діяти подвійно. Її офіційні виступи обіймали звіт із праці СФУЖО, участь у дискусії і представлення її присутнім разом з іншими заприятеленими організаціями. А неофіційно в розмовах, вона порушувала багато питань, пов'язаних із поневоленням української жінки поза залізною заслоною.

В другій доповіді п-ні мгр. Ірина Пеленська розгорнула перебіг VII. Сесії ПАУК у Вінніпегу. Як відомо, вона

була скликана для обговорення підготовки Світового Конгресу Вільних Українців. Організаційна Комісія, що діє в ЗДА і Програмова в Канаді зложили свої звідомлення, як також подали тези майбутнього Конгресу. Хоч значення Конгресу радше маніфестаційне, проте він повинен скріпити й об'єднати нашу громаду в її намаганні — допомоги визвольним змаганням нашого народу. Тому залежить нам на участі жіноцтва у підготові й у самому Конгресі. В Організаційній Комісії нас репрезентує п-ні Олена Лотоцька, а в Програмовій пп. Марія Дима, Стефанія Бубнюк і Наталія Когуська. Окрім того запрошено з доповідями пп. Ірину Павликовську і Стефанію Бубнюк.

У дискусії присутні торкнулись проблем обох доповідей. Видно було, що однаково зацікавили публіку наші виступи на міжнародньому ґрунті, як і ідея об'єднання сил довкруги одного проводу. Та одна й друга справа вимагає активізації жіноцтва у громадському житті, якщо маємо в ньому брати належну участь та мати який-небудь вплив на хід подій. **Л. Б.**

ДІТРОЙТ, МИШ.

У 20-ліття журналу „Наше Життя“ і вшанування 50-ліття УСС

Місячні сходи 23 Відділу за місяць листопад 1964 (22. листопада) були присвячені двом важливим роковинам: 20-літтю нашого журналу і 50-літтю Українських Січових Стрільців.

Сходни відкрила голова п-ні К. Палер і в своєму гарно опрацьованому вступному слові з'ясувала роль нашого журналу в організаційній роботі СУА, а також його значення для кожної членки нашої організації й кожної українки зокрема.

До піднесення святкового настрою сходни у великій мірі причинилося перше скромне число „Нашого Життя“ з-перед 20-ти років, що його зберегла і принесла на ці сходи наша членка п-ні Р. Стисловська. Цим першим числом у великій мірі покористувалася пресова комісія, що займалася приготуванням програми сходни (комісію творили заслужені членки нашого Відділу: пп. Марія Ясінська, Марія Честух, Катря Хом'як і п-на Анастасія Королишин).

Редакційна стаття з цього першого числа „Чи догідна пора?“ — зробила на привних дуже миле враження. Висловлені в тій статті і побоювання та

Із відзначення 20-ліття Н. Ж. у Дітройті:

Зліва до права: п-ні Ксеня Палер, голова, пп. М. Ясінська, К. Хом'як, М. Честух, А. Вокер і Н. Королишин.

Committee responsible for the success of 20th anniversary of OUR LIFE in Detroit, Mich.

віра в майбутнє нашого журналу, що так блискуче виконав своє завдання продовж першого двадцятиліття. Читано з цього і з дальших чисел статті й вістки, що висвітлювали становище нашої організації до різних національних і громадських питань, з'ясували ролі й завдання жінки на всіх її постах у родинному і громадському житті. Дуже багато веселости внесли уривки із „Салатки Руги“ та з перепіски редакції журналу з читачами.

Пресова комісія, що приготувляла програму на ці сходи, попрацювала дуже солідно, вибравши з багатьох чисел журналу статті та уривки, що в багатьох випадках ще й сьогодні актуальні, ще й сьогодні можуть служити за вказівку для розв'язки неодної громадсько-національної проблеми.

Після закінчення лектури з журналу привні висловлювали свої думки на тему прочитаного. Кожна за щось хвалила журнал, дехто співчував членам редакції, що в таких різних обставинах зуміли втримати рівень журналу на належній висоті й гостійно поширювати його тематику.

П-ні О. Рогатинська говорила про універсальність журналу та його необхідність у щоденному житті кожної Союзнянки, а то й кожної свідомої українки. „Наше Життя“ стало трибуною жінок-поеток і літераторок, ознайомлюючи своїх читачів з їх літературним дорітком та стимулюючи їх творчість різними конкурсами. Воно слідувало за книжковими новинами

і знайомило з ними широкі маси своїх читачів. Для розкинутих по широкому світі українок і українців воно було й є єдиним та об'єктивним інформатором про життя і роботу наших жіночих організацій. Господині знаходять у ньому поради, як улаштувати хату, город, як приймати гостей і як здорово і не дорого прохарчувати свою сім'ю. „Наше Життя“ — це невичерпане джерело куховарських порад і присівів з усіх кінців нашої розлогої української землі, в ньому велике багатство актуальних відомостей і порад із ділянки моди, гігієни, а також не оцінена для молодих матерей дитяча сторінка з казками і віршами, з таким цінним матеріалом для читання дітям, що їм приходить виростати серед чужого оточення.

„Наше Життя“ робить велику роботу, розкриваючи перед своїми і чужими багатющі скарби української вишивки та подаючи нефальшовані зразки української народньої ноші з усіми її регіональними рисами і прикметами. Як часто — говорила бесідниця — грішимо проти чистоти стилю народньої ноші, мішаючи поодинокі елементи з різних частин України і через те творимо карикатурну цілість. Робота „Нашого Життя“ в цій ділянці незаступна, бо немає поза межами України нікого, хто так докладно і так науково обґрунтовано знав би це питання.

На кінець забрала слово привна на сходинах голова Окружної Ради п-ні

Анастасія Вокер і ще раз підкреслила заслуги „Нашого Життя“ для українського жіночого руху продовж цих 20 років і закликала наше членство поширювати і всяко підтримувати наш єдиний жіночий журнал.

За кавою і солодким (це праця нашої господарської комісії) велися ще жваві розмови на заторкнені теми, дискутувалися порушені проблеми, інтерпретувалися вказівки авторів прочитаних статей.

Цей скромний ювілей був наче „живим журналом“, що заставив цим разом читача сказати свою думку про друкований журнал.

Для підтримки журналу наш Відділ склав даток на пресовий фонд 25 дол.

Зараз після кави згадано 50-ліття Українських Січових Стрільців. П-ні К. Хом'як у вступному слові підкреслила вагу постанови УСС для української визвольної справи, а п-ні М. Честух навітнула історичне тло постанови цієї військової формації та її ролі в нашій визвольній боротьбі.

Жіночий хор нашого Відділу проспівав низку стрілецьких пісень, що перенесли нас усіх у той час, коли гриміла жорстока війна над нашою землею, а юні руки Українських Січових Стрільців збиралися підняти похилу червону калину, щоб розвеселити нашу зажурену Україну.

На кінець п-ні К. Палер вівзвала прив'язних пошанувати пам'ять стрільців-героїв і закрила ці вдалі святочні сходи.

Ольга Рогатинська
прес. референтка

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

Авторський Вечір

33 Відділ СУА влаштував 9. жовтня 1964 р. авторський вечір письменниці Ярослави Острук.

Авторка і п-ні Т. Крижанівська читали на переміну уривки з повісті „Родина Гольдів“ та „Хуртовина гряде“, а також оповідання „Петька Струганов“ і інші. Прочитані твори викликали у прив'язних на залі помітне зацікавлення.

У дискусії п. Дмитрак підкреслив образний і живий стиль авторки, а п. Яремкевич цікаві й небуденні сюжети. П-ні Холодняк висловила думку, щоб цей вечір став зав'язком Літературного Клубу, що так дуже потрібний нашій громаді в Клівленді.

Дитяча забава

Дитяча Світличка при 33 Відділі СУА влаштувала 25. жовтня 1964 дитячу забаву з участю гнізда пластунів-новачок у залі школи св. Йосафата на Пармі. Заля мерехтіла розсміяними личками щасливих малят у різнобарвних костюмах паячків, тигриків, курочок і т. д. Рій новачок „Голубки“ відспівав гарно свою „роєву“ пісеньку.

Малярська виставка

До дуже вдалих імпрез, що їх улаштував у цьому році 33 Відділ СУА у днях 14. і 15. листопада 1964 треба зачислити малярську виставку двох своїх членок пп. Емілії Завільської і Ніни Раковської. На цьому ж вечорі відчитано перший раз до тепер недруковані вірші та листопадовий спогад членки Відділу п-ні Марії Янів.

П-ні Е. Воляник відкрила виставку і представила численно зібраним гостям обидві малярки. П. Яремкевич говорив цікаво про образотворче мистецтво взагалі, звертаючи увагу прив'язних на поодинокі виставлені твори.

П-ні Ольга Городиська представила прив'язним п-ні Марію Янів (Мар'янку), зраджуючи тайну її творчості. Вона пише не для друку, а з внутрішнього бажання записати свої душевні переживання.

Вірші відчитала сама авторка і п-ні Тамара Крижанівська. Це були глибоко релігійні, патріотичні й чуттєві поезії. П-ні Ольга Городиська відчитала зворушливий листопадовий спомин.

Опісля прив'язні з зацікавленням оглядали виставлені твори обох мисткинь, що радо служили виясненнями. Виставку оглянуло понад 500 осіб, що є доказом справжнього успіху.

Пресова референтка

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

День Подяки 48 Відділу СУА

Одним із найбільших наших святкувань у 1964 р. був день 22. листопада, в якому відзначено День Подяки і 35-ліття Відділу. Того дня була відправлена в церкві Христа Царя Служба Божя в наміренні членок і панахида за померлих членок.

У Домі Укр. Громади зібрались численні гості. Пані голова попросила о. пароха В. Головінського провести молитву. Гості-Союзянки з 43 Відділу СУА відспівали гімн СУА. Потім п-ні М. Баб'як привітала й представляла гостей, що прибули на це свято. Даль-

ше ведення програми перебрала п-ні Емілія Слободян.

Господарська секція дбайливо приготувала смачний традиційний обід з індіком. Всч. о. Кузьмовський привітав 48 Відділ із 35-літтям. Про містечку програму подбав п. Лонгин Марків. Оркестра Юного СУМА під керівництвом проф. Петра Пруса відіграла „Боже Великий“ і повстанський марш. Роман Беднарський виголосив віршик „На День Подяки“, написаний його бабунею і членкою 48 Відділу п-ні М. Максимович. Дальше слідували танки — топак і чумак. На закінчення октет 43 Відділу заспівав кілька пісень.

Потім п-ні Марія Баб'як передала коротко перебіг праці 48 Відділу впродовж 35 років існування. Товариство засновано у 1929 р. при Громаді Найставну заходом п-ні Пелагії Романюк. Зразу це було Жіноче Товариство, потім вступило до Союзу Українок Америки, дістало ч. 48 і прибрало ім'я Ольги Кобилянської. Відділ допомагав школі, обдаровував дітей на св. Миколая, влаштовував імпреди, запрошував доповідачів на організаційні теми. Членки ходили з колядою, а зібрані гроші призначували на різні цілі, як опіку над інвалідами, політ-в'язнями, на лічницю ім. Митр. Шептицького, на часопис „Жіночу Долю“ в Коломий, викуп дому Лесі Українки, пожертви для письменниці Ольги Кобилянської, Захист для Старців СС. Службениць, Сиротинець, Карпатську Україну, Новорічну Оркестру. Відділ закупив посуду й скатерті для Нар. Дому. Був членом Клубу Воєнних Матерей. Збірив адреси хлопців-українців, що не мали рідні і вислав їм святочні картки, писанки. Співпрацював із Червоним Хрестом, брав шиття, дарував кров. Також брав активну участь у переселенчій акції. Членки збирали гроші до пушок, допомагали пакувати пачки. В 1947 р. вислано 9 пачок ваги 479 ф, у 1948 р. 10 пачок ваги 459 ф. Закуплено кілька книжок Лесі Українки, кварталник УККА для американських університетів. Відділ призначив гроші на стипендію Курськ Українознавства, на Пलाство Джембові, Дім Молоді, Пам'ятник Т. Шевченкові, Дім СУА, а найбільшу пожертву зложив на будову церкви Христа Царя на Найставні. За 35 літ Відділ роздав на добрі цілі більше, як 12 тисяч дол.

По звіті п-ні голови слідували привіти й ювілейні дари. Зложили їх від 10 Відд. п-ні Н. Лопатинська, від 20

Відділу п-ні Михайлина Чайковська, від 41 Відділу п-ні Ангела Банах, від 42 Відділу п-ні Марія Пашук, від 43 Відділу п-ні Осипа Грабовенська, від 44 Відділу п-ні Галина Царинник, від 52 Відділу письмовий привіт і дар. Від Централі СУА привітала Відділ п-ні Олена Лотоцька, від Окр. Ради СУА п-ні Вероніка Цегельська, від Громади Найставну п. Петрів, від СУК „Провидіння“ і Т-та „Самопоміч“ п. Іван Шаран, від Злучених Організацій Найставну п. Посполита.

З ювілею призначено 20 дол. на пресовий фонд Нашого Життя, а на видання книжки про УСС 15 дол. Молитвою закінчено цю вдалу імпрезу.

Пресова референтка

ВИЛМІНГТОН, ДЕЛ.

Дорогі Сестри Союзянки!

Ось уже і по Святих і по Новім Році! Люди, особливо жінки, можуть легше „відітхнути“; повертаємось до нормального трибу життя.

І тут нагадалось, що ми були дуже активні в першій півроці і треба було б про себе згадати у нашому журналі.

По літніх вакаціях ми відбули перші ширші сходини 27. вересня 1964 р., що не було пізно. А вже перед тим хор відбував проби, щоб на ширших схо-

динах, які були присвячені 20-літтю „Нашого Життя“, заспівати. Також відновлено дитячу світличку зустріччю 26. вересня. Виховні референтки пп. Л. Гусар і Н. Петеш проводять дві години, що два тижні, з дітьми дещільного віку. На жаль, не можемо зібрати досить дітей у тому віці. Є 6 дівчаток, що більш або менш точно приходять. Все трапиться, що дитина захворіє, або нема кому привезти, й тоді приходять чотири. Застановляємось, чи далше провадити Світличку і забирати садівничкам дорогий час. Для такої малої кількості дітей, здається, шкода. Однак діти дуже люблять ходити до садочка, так люблять, що просто примушують батьків їх туди провадити. Тому тримаємо Світличку і хоч що 2 тижні діти сходяться разом, почують українську пісню, дечого навчаються. Вони хочуть вчитися, хочуть виступати. Наразі стараємось їх трохи втягнути в шкільну дисципліну, а згодом може щось і дасться з ними підготовити.

Дня 8. листопада 1964 р. 54 Відділ СУА разом із українським громадянством Вилмінгтону врочисто відсвяткував роковини Листопадового Зриву і роковини смерті сл. п. Митрополита А. Шептицького. Ми запросили п-ні Вероніку Цегельську збачити нашу програму. Вилмінгтонська публіка ма-

ла вже раз нагоду слухати її милий сопран і, коли ця добра пані і той раз нам не відмовила, люди виповнили залу (що не все у нас буває).

Програма була багата і добре виконана. У першій частині, що була присвячена Великому Митрополитові, жіночий хор виконав пісні: „Достойно єсть“ і „Предвічний Цар“. Диригент п-ні І. Щерба. Реферат про Митрополита А. Шептицького мав о. парох С. Готра, а „Спогад про Дідуса Андрея“ віддеклямували шкільні діти.

По короткій перерві п. Книгиницький розпочав другу частину академії, присвячену Листопадовому Зривові — заклик до українців. Далше виступили шкільні діти з деклямаціями: „Молитва за героїв“ — М. Матвійків, „Молитва за вітчизну“ — Е. Щерба, „Листопад“ — збірна деклямація, та „Благословіть“ — Г. Цибак.

Діти, як звичайно, допомагають виповнити частину програми. Задоволені мами й тати мабуть найбільше захоплюються дитячою частиною свята. Та й другі люди, не заінтересовані безпосередньо, люблять послухати не лукавого дитячого слова. І в серці зростає надія, що може вони ще виростуть на українців. Бо ж неможливо, щоб всі ці свята й активна участь у них не залишили в дитячих серцях

Із роковин Першого Листопада у Вилмінгтоні:

Сидять у першому ряді зліва: о. парох С. Готра, пп. В. Цегельська, О. Гарванко, І. Щерба. — Стоять зліва до права членки жін. хору. По середині п-на О. Цегельська.

From the First November Memorial in Wilmington, Del.

свого відтиску. Дітей підготувала п-ні О. Гарванко.

Дальше слідував виступ п-ні В. Цегельської, при форте. супроводі п-ни О. Цегельської, з такими піснями: „Смерть отамана стрільця“ — Фоменка, „Накрила нічка“ — обр. Грудина, „І снилося вночі дівчині“ та „Колись дівчино мила“ — Л. Туркевича. Властиво п-ні В. Цегельська мала співати тільки три пісні, але заля так уперто апльодувала, що мусіла ще одну додати. На закінчення жіночий хор Відділу відспівав: „Іхав стрілець“, „Я бачив, як вітер берізку зломив“ і „Марш добровольців“. Диригент п-ні І. Щерба. Потім усі присутні відспівали укр. нац. гимн.

Листопадова Академія була дуже вдалою імпрезою і залишила гарне враження, захопила до дальшої праці. А охоти до праці треба було багато, бо наш Відділ запланував улаштувати „Базар“ 5. і 6. грудня. А про те іншим разом.

Лідія Гарванко
пресова референтка.

БАЛТИМОР, МД.

50-ліття Збройного Чину Українських Січових Стрільців

50-ті роковини вимаршу Українських Січових Стрільців до бою за волю України мали ми намір відзначити на ширших сходах членок Відділу. Та коли сеньйорка нашого Відділу п-ні Блавацька повідомила нас про запрошення своєї шкільної товаришки, п-ні Ганни Дмитерко-Ратич, із доповіддю на тему: „Роля жінки в Легіоні УСС“, ми постановили на ту імпрезу запросити загал українського громадянства міста Балтимор.

Свято відбулося 29. листопада 1964 в гарно прибраній червоною калиною домівці „Самопоміч“. Обабіч імпрізованої сцени виднів образ Божої Матері у вишитому рушнику і сільветка УСС-а. Достойну гостю, що ввійшла на залу в супроводі п-ні Блавацької, привітали діти української Світлички, а маленька Надійка Хай вручила їй китицю квітів. Тут же всі діти Світлички вивели ритмічну вправу до слів пісні „Чуєш, брате мій“.

Програму відкрила п-ні Лемішка, голова Відділу, представивши присутнім шановну доповідницю.

Спокійним тихим голосом п-ні Ганна Дмитерко-Ратич представила нашій увазі бойовий дух молоді початку нашого століття, її гаряче бажання пра-

цювати для визволення Батьківщини; розповіла про організацію Легіону УСС, його бої і походи, участь українських дівчат, їх бойову поставу та витривалість. Також звернула нашу увагу на велетенську працю українського жіноцтва при організації шпиталів, захистів та при збірці фондів. Наші серця сповнились гордістю за наших сестер.

Після доповіді п-ні Блавацька і пані-матка Ілінська поділились із присутніми своїми спогадами з тих часів.

Для доповнення стрілецької легенди, п-ні Ангелина Талан з великою експресією відчитала уривок п. наг. „Стрілецька пісня“ з книжки С. Ріпецького „Українське Січове Стрілецтво“. Учні Українського Музичного Інституту Роман Коструб'як, Ігор Лемішка та Роман Стельмах гарно відіграли на фортепіані композиції українських народних пісень. На закінчення студентка п-на Леся Пісецька з чуттям сказала вірш із Літопису Червоної Каліни під заголовком „Наші йдуть...“. Поміж окремими точками програми гарно співала група Союзнок у складі: А. Стельмах, А. Мельник, К. Горобійовська, А. Юзенів, Т. Бойко і Л. Хай.

Ця імпреза, зустріч чотирьох українських поколінь, у поклоні одній ідеї, залишила в усіх дуже миле враження і присутні ще довго гуторили за чаєм і солодким, приготуванням панями нашого Відділу.

Р. Зелінська

СИРАКЮЗИ, Н. Й.

Чайний Вечір 68 Відділу СУА

Наш Відділ 12. грудня 1964 р. влаштував Чайний Вечір із мистецькою програмою в залі Українського Народного Дому.

Коли майже всі столики в залі були зайняті гостями, завіса розсунулась і п-ни Ганя Возняк та Ірина Купровська розпочали співати коломийки на Союзянські теми. Блискуче виконання з додержанням народного засобу передачі пояснило нам — чому концерт закінчували ці ж виконавці, співаючи коломийки на злободенні питання нашого життя. Правда, ця пара досконало проспівала ще й мелодійну пісню „Тихо над річкою“ під власний акомпаніамент на гітарах і цим внесли мрійний романтизм у душі присутніх, полонивши їх своїм виконанням. Це був найкращий виступ цієї пари дебютанток.

Велике враження зробив виступ п-ні

Фалини Войтович, що продеклямувала свій власний сатиричний вірш: „Жінко, схаменися“, в якому яскраво вивела конфлікт через бажання жінки брати участь у громадській роботі.

„Святим твоїм обов'язком —
Є при мені тут сидіти,
Доглядати, розважати,
А не у Союз летіти!“

А також із великим емоційним наснаженням вона ж вивела отой так усім знайомий тип „Пльоткарки“ в одноіменному монологу п-ні Лесі Лисяк.

Не відстала від мами і маленька Ляля Войтович, яка разом із п. Іваном Слонським виконала скеч: „Батьківська опіка“ і так захопили глядачів, що довгий час не можна було перейти до наступної точки програми. Скечем п-ні Нілі Стецьків: „Інтерв'ю з дебютанткою“ закінчено першу частину. Виконавці п-ні Галина Воскобийник та п-на Ірина Купровська створили таку правдиву картину, що багато з артистів-професіоналів могли б позаздрити їм, чим і викликали велике захоплення та довго невгаваючі овації.

Друга частина розпочалась теж коломийками на теми „Сиракюзької дійсності“. Молоді дебютантки, вийшовши перший раз на сцену, показали, що не треба бути професіоналом, щоб гарно й виразно передати зміст коломийок. Центральною точкою цієї частини був скеч „Яким Лукіянович Гаманець“ у виконанні знаної артистки з Ютики п-ні Ірини Запаранюк разом із п. Миколюю Головченком із Сиракюз, що досконало в мистецькому відношенні тровели цей скеч пера Емілії Кулик. під невгаваючий гомеричний сміх глядачів. Ці обидва скечі взято з випуску сатир Союзу Українок Америки з Конкурсу Сатири.

У цілій концертній частині конференс вели пп. Ольга Чорній та Ніна Возняк і їхні зауваження, коментарі та дотепи викликали дружній сміх присутніх і тим творили приємну, товариську атмосферу. А тому на питанні, поставлене конференсом: хто кращий — „Веселий Львів“ чи ми, не вагаючись твердимо: **Ви!** Бо для нас ціннішим є мистецьке виконання сценічного матеріалу молодими й дорослими членами нашої громади, ніж навіть досконале й ефектне виконання професійними артистами. Мистецьку частину вечора проведено під керівництвом досвідченого режисера п. Миколи Міхновського. Вечір закінчено виграшем кераміки виробу пані Фа-

лини Войтович, яку подарувала вона Відділові на добродійні цілі. За те їй щире Спасибі!

Значна частина прибутку з цього вечора піде на Різдвяний дарунок нашим дітям та старим в Європі.

Союзянка.

БРІДЖПОРТ, КОНН.

Успішні виступи 73 Відділу СУА

Дня 17. жовтня 1964 заходом нашого Відділу відбулися в нашій громаді перший раз Вишивані Вечерниці. Підготовка до них йшла вже від весни, бо ж на вишивання сукні треба часу! А що ближче було до дати Вечерниць, то жвавіше йшла робота. Вже й почули ми на засіданні Управи, що п-ні Оля Папроцька, голова Комітету, розіслала запрошення до українських громад сусідніх міст, а у Бріджпорті до всіх церков і про забаву почала оголошення в радіо та що квитки вступу вже в продажі. Дальше довідалися ми, що як нагороди за найкращі сукні приготували п-ні М. Чубата — вишивану подушку, п-ні Оля Папроцька — ляльку в народньому строю, а п-ні М. Шиманська — вишивану серветку. Подумано також що краще було б запросити до Жюрі посторонніх осіб і то членок 66 Відділу СУА у Нью-Гейвені. Це ж бо трудне й відповідальне завдання!

Декорацією залі зайнялась п-ні С. Жеребецька, імпрезова референтка. Прибрала вона її гарно і зі смаком вишивками. Про добірний буфет подбала п-ні Е. Бойчук, господарська референтка нашого Відділу. Все йшло справно, а п-ні О. Папроцька ще й зробила милу несподіванку, зладивши 50 „корсажів“ — гарних, працюючих!

Гостей на Вечерниці прийшло багато. До Конкурсу стануло 22 сукні, як чудова реклама краси нашої вишивки та примінення її в модерному строю. Аж тепер паням і одному панові, що мали призначувати нагороди за найкращі сукні, напевне трудно прийшлося рішати, котрі з них таки найкращі. Для гостей також цей момент був atrakцією і всі з зацікавленням очікували проголошення вислідів.

У висліді признано — п-ні Ромі Станішевській першу нагороду, п-ні Ірці Цап другу нагороду, п-ні Олімпії Сенів третю нагороду, а вирішено сукні пп. О. Пендаківської, М. Шиманської і М. Остапенко.

Аж тепер пізналося вагу того роду змагу. Публіка не цілком була задоволена рішенням Жюрі, а неодні й

досі не можуть погодитись із тим, чому та а не інша сукня дістала нагороду. Це добрий знак. Певно на другий рік Вишивані Вечерниці наберуть ще більшого оживлення.

Черговим виступом нашого Відділу — це 20. жовтня 1964 запланований показ народнього вбрання разом з іншими національними групами з нагоди тижня ООН. А третьою нашою імпрезою — це „етнічний вечір“ Бріджпортського університету в нас дня 26-го жовтня 1964. Про них будемо звітувати окремо.

І так у пильній праці зближається Управа нашого Відділу до кінця свого ділового року. При підсумках її ціло-річної праці з приємністю хочеться пригадати з клясичної латини: капля води вижолоблює камінь не силою, а частим паданням

Наталія Шуст

Пресова референтка.

ФІНІКС, АРІЗОНА

Звіт із діяльності 77 Відділу СУА

Хоч не можемо похвалитись успіхами, які мають інші Відділи СУА, проте і в нас праця йде. Членство наше подвоїлося в цьому році. Що-місяця на сходинах буває доповідь та й фільми з кращих частин ЗДА. Відбувся веселий вечір з українськими танками, співами і скечом. Влаштували показ писання писанок і малювання кераміки. До місцевого університету ми одарували англійськомовну Енциклопедію Українознавства. Зорганізували Добровільну Жіночу Службу, що відвідує наших хворих вдома і в шпиталях. До списку новоприєднаних 9 членок, що були згадані в жовтневому числі, слід ще додати пп. Анну Мевер і Патрицію Шампейн.

Допомагаємо нашій Церкві і нашій громаді. В парохіяльному Базарі Відділ улаштував показ укр. нар. мистецтва, допомагав також у проведенні Свята Державности, Шевченка і Листопадового Зриву.

М. Шалаута, голова.

БРОНКС, Н. Й.

„Хрестини“ 82 Відділу СУА

На першому повакаційному засіданні Управи 82 Відділу СУА вирішено було започаткувати свою працю в осінньо-зимовому сезоні якоюсь імпрезою, що була б показником нашої дотеперішньої діяльності, а рівночасно мала б стати доброю нагодою для пропаганди ідей нашої організації серед решти українського жіноцтва нашої громади, яке ще досі не охоплене

якою жіночою організацією. Такою імпрезою мали б стати „Хрестини“ Відділу, що їх однодушно ухвалено відбутися в останніх днях листопада 1964 року.

І почалася підготовка до першого нашого публичного виступу — Відділового Свята, в якій взяла дуже активну участь референтка: організаційна, імпрезова, господарська і секретаріат під проводом невтомної нашої голови п-ні Докії Лисько. Заплановане свято „Хрестин“ відбулося дня 29. листопада 1964 р., в залі церкви св. Покрови на Бронксі. У святі взяло участь більш як сто осіб, між якими не бракувало ніодної членки нашого Відділу. Членки гарно удекорували залю, як теж прибрали столи та приготували різного роду смачні страви.

Свято відкрила п-ні Докія Лисько, голова Відділу, коротким вступним словом, вітаючи сердечно духовних отців, представниць Відділів СУА, представниць і представників місцевих церковних і світських організацій, а зокрема п-ні інж. Стефанію Пушкар, містоголову Головної Управи СУА з Філадельфії, п-ні Наталію Чапленко, голову Окружної Ради СУА, та пп. Ірину Падох і Марію Ржепецьку, членів Окр. Ради, відтак членство СУА місцевого Відділу і гостей.

Після того слідувала мистецька частина свята. В програмі учениця Ляля Костик відіграла дуже гарно на фортепіані два музичні твори, п-на Богданна Клеор, студентка Гантер Каледжу й учасниця Студії Мистецького Слова під керівництвом Олімпії Добровольської, продеклямувала сатиричний вірш Ів. Франка п. н.: „Притча про красу“, а п-ні Катерина Колянківська, співачка, виконала з чуттям кілька народніх і жартівливих пісень та одну арію з опери „Кармен“, під фортепіяновий супровід талановитої, молодой, піяністки студентки Юськів, дочки відомого оперного співака О. Юськова-Терена. Ці точки, виконані представницями трьох генерацій, припали до вподоби святковій публіці, яка не щадяла своїх довготривалих оплесків для виконавців. У дальшому виступали ще пані Дьодя Гентиш та Зіна Раковська, що відчитали дотепні гуморески пера п-ні Гентиш, охоплені загальною назвою „Пльотки“. Ці короткі й веселі „пльотки“ викликали серед приявних сальви щирого й невимушеного сміху та впровадили їх у гарний, веселий настрій. За це приявні обдарували авторку і виконавців гучними оплесками.

По скінченні мистецької частини від-

булося прийняття, в часі якого виступали з привітальними промовами: о. Гіларіон Бенедик, ЧСВВ, парох місцевої церкви, п-ні Стефанія Пушкар від Головної Управи СУА, п-ні Наталія Чапленко від Окр. Ради СУА, п-ні Наталія Хоманчук від 1 Відділу, п-ні А. Свенсон від 8 Відділу, п. Мих. Клецор від Відділів СУК „Провидіння“ та п. Хома, бувший старшина УПА. Письмові привітання, що наспіли від деяких Відділів СУА та приватних осіб, відчитала п-ні Д. Лисько.

Свято „Хрестин“ нашого Відділу було, на правду, дуже гарною і успішною імпрезою, проходило в теплій, родинній, атмосфері і залишило серед його учасників миле і незабутнє враження. Це свято вдалося нам понад наші сподівання, а це завдяки тісній співпраці членок Управи і Відділу, що доложили багато труду і сили на те, щоб воно випало якнайкраще, щоб ми не засоромились перед іншими Відділами та перед своїми громадянами. За це належить їм усім прилюдна подяка, а зокрема п-ні Гірній, господарській референтці, за влаштування вибагливого буфету.

Не можу поминути мовчанкою дуже відрадного факту, що серед учасників нашого свята знайшлося кількох добродіїв, прихильників жіночої організації, які з нагоди „Хрестин“ Відділу зложили щедрі датки на „крижму“, а саме: панове Попель 5 дол., Гентиш 10 дол., Хома 20 дол. і Гірний 50 дол.

Свято „Хрестин“ почалося і закінчилося молитвою, яку провели наші духовні отці.

Наталія Клецор
пресова референтка.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Збірка на річних зборах 42 Відд. СУА

З нагоди річних зборів зібрано: по 2 дол. пп. А. Сивуляк і А. Бендзяк; по 1 дол. пп. П. Малиновська, С. Савицька, М. Пашук, Є. Волчак, К. Чемерис, О. Юркевич, К. Мороз, А. Качмарчик, А. Дава, Ю. Левчук, К. Пак, О. Марків, М. Потучко. Разом 17 дол. зложено на Дім СУА. По 1 дол. зложили пп. Сивуляк, Малиновська і Савицька на прес. фонд Н. Ж. Шире Спасибі!

НА САНОЧКАХ

(Докінчення зі ст. 23)

накрили собою.

— Ого! Пропала! — закричали діти. — Вцю мить саночки опинились уже внизу. І якраз надбіг з гори й задиханий Борис. Обидва з Івасем взялись поволи перевертати саночки і обтріпувати засніжену сестричку. Діти миттю обступили їх і глянули в її личко. І коли лиш глянули, як радісно заплескали в долоні, зчинився загальний гамір, гармидер, сміх:

— Ха-ха-ха! Та ж це лялька, лялька! Ніяка дівчинка! Ото обдурили нас! Ото набрали збиточки: ха-ха-ха!

А воно справді так було: Ці хлопчики вже зрана прив'язали до саночок закутану у грубу одержу, велику ляльку своєї сестри. Що то було тепер, по тривозі, радісного шебету, сміху і радісних погроз:

— Пождіть ви, свищипалки, ми вас колись також підведемо! Бережіться!

Від того часу діти дуже полюбили жартівливих братчиків. А при зустрічі питаються:

— А чи жива там, чи здорова, ваша сестричка Дуня?

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

У НОВОМУ 1965 РОЦІ

Недавно тому Управа 57 Відділу СУА в Ютиці повідомила нас, як кожного року, про те, що збирала передплати від 20 своїх членок і надсилає їх збірним переказом.

Рік за роком Управа 57 Відділу СУА так поступає. Хоч Управа Відділу міняється, проте цей гарний звичай там не переводиться. Організовано дбають вони про зібрання біжучої передплати від членок і пересилають її від ряду літ однією посылкою.

Це є справжній доказ уваги й дбання про журнал, зі сторони пресової референтури Відділу. Цей звичай вигідний також і для членок, яким відпадає клопіт із висилкою грошей.

Тому ми раді, що можемо подати це до відома як приклад, гідний наслідування. Так поставлена співпраця Відділів СУА є справжньою підтримкою журналу. Якби всі Відділи СУА впровадили в себе цей звичай, це дало б журналові впорядковану фінансову підставу.

Подумайте над тим, дорогі Союзанки! Впрядкування передплати повинно ввійти у правильну господарку Відділу СУА!

Адміністрація „Нашого Життя“

УВАГА!

ВІДДІЛИ СУА!

ПОРТРЕТИ наших ВИДАТНИХ ЖІНОК

Олени Пчілки
Лесі Українки
Ольги Кобилянської
Наталії Кобринської
Св. княгині Ольги
Уляни Кравченко
Олени Кисілевської
Олени Степанів

Розмір 20" x 16" на твердому
картоні

— Ціна по \$7.00 за портрет —

Можна замовити в ЦЕНТРАЛІ СУА.

КАНЦЕЛЯРІЯ СУА

Поручає

п'еску Марійки Підгір'янки

В ЧУЖІМ ПІР'І

для дитячих вистав

Комплет (11 примірників для всіх
роль) коштує 5.50 дол., разом із
пересилкою.